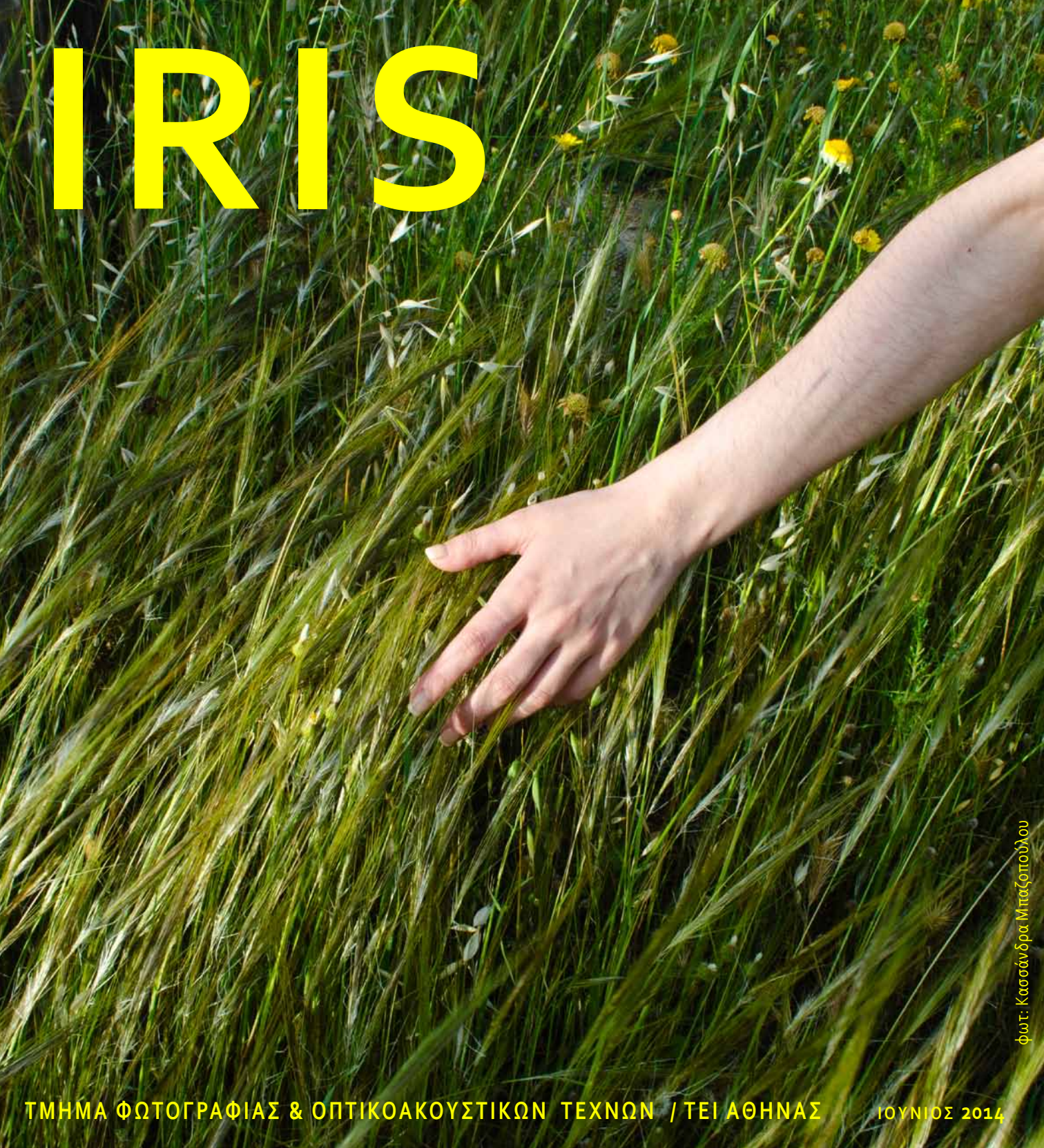

IRIS

A close-up photograph of a person's hand reaching into a dense field of tall, thin grasses. The grasses are a mix of green and yellow, suggesting they might be ripe or dry. Small yellow flowers are scattered throughout the grass. The hand is positioned in the lower right quadrant, with fingers slightly spread, touching the grass. The background is a soft-focus field of similar vegetation.

φωτ: Κασσάνδρα Μπαζοπούλου

“A House of Uncanny”

Γεωργία Μαραγκοπούλου

Η εργασία μου αφορά φωτογραφίες οι οποίες συνθέτουν μια αφήγηση. Περιγράφουν ένα χώρο, σκοτεινό αλλά περίτεχνα φωτισμένο εκεί όπου βρίσκονται τοποθετημένα τα συγκεκριμένα ευρήματα: διαμελισμένα σώματα, μαλλιά, κεφάλια, καρφωμένα μέλη κτλ.

Ο δημιουργός ή οι δημιουργοί αυτών των μακάβριων νεκρών φύσεων απουσιάζουν απο το κάδρο, δεν εμφανίζονται πουθενά, αλλά τα έργα τους μιλούν γι' αυτούς. Το προφίλ τους σχηματίζεται σιγά σιγά, όπως στις ταινίες εγκληματολογικού περιεχομένου.

Για τη υλοποίηση της παραπάνω εργασίας βασίσθηκα κυρίως στη μελέτη του ανοίκειου στην τέχνη, στον σουρεαλισμό και το μακάβριο στην φωτογραφία, όπως επίσης και στον κινηματογράφο πάνω στο είδος του θρίλερ.

Μελέτησα το έργο του Hans Bellmer -“Bellmer’s Dolls”, του Peter Joel Witkin όσο αφορά το μακάβριο στη φωτογραφία αλλά και σουρεαλιστές καλλιτέχνες, σκηνοθέτες και δημιουργούς ταινιών τρόμου και θρίλερ, στη προσπάθεια μου να αναλύσω με τον καλύτερο τρόπο το θέμα μου.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Γεωργία Μαραγκοπούλου, A House of Uncanny

“Πράσινη Γραμμή”

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου

Η παρούσα πτυχιακή εργασία στηρίζεται στη διαπίστωση πως οι κάτοικοι μιας χώρας βρίσκονται αντιμέτωποι με τον εαυτό τους τα τελευταία πενήντα χρόνια. Μια ρύθμιση σε αυτού του είδους την κρίση ταυτότητας επήλθε με την παρέμβαση εγγυητριών δυνάμεων οι οποίες δημιούργησαν μία εδαφική διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους αντιπαρατιθέμενους. Δέκα χρόνια αργότερα μία ξένη δύναμη εισέβαλλε στη χώρα με αποτέλεσμα η «πράσινη γραμμή» όπως αποκαλείται, να επεκτείνεται σε τριακόσια χιλιόμετρα, χωρίζοντας την στα δύο. Από την μία πλευρά βρίσκονται οι ελεύθερες περιοχές και ελεγχόμενες από την Κυπριακή Δημοκρατία, ενώ από την άλλη πλευρά στο βόρειο τμήμα βρίσκονται οι κατοχικές δυνάμεις οι οποίες προσπαθούν να εγκατασταθούν δημιουργώντας ένα μη αναγνωρισμένο κράτος.

Η γραμμή κατάπαυσης του πυρός όπως ορίζεται διαφορετικά διασχίζει άλλοτε βουνά, άλλοτε πεδιάδες, ποταμούς, χωριά και πόλεις, δημιουργώντας με το πέρασμα του χρόνου πόλεις φαντάσματα, λόφους και βουνοκορφές απάτητες και απροσπλάστες. Το τοπίο μετατρέπεται σταδιακά σε «τόπο του κανενός». Στις δύο πλευρές βρίσκονται παρατεταγμένα στρατεύματα, ενώ ανάμεσα τους υπάρχουν συρματοπλέγματα, ναρκοπέδια, ορύγματα και παρεμβάσεις ειρηνευτικών δυνάμεων γεγονός που έχει μετατρέψει το τοπίο σε ένα πεδίο απρόσιτο και μακρινό σε κάθε αυτόχθονα και μη.

Η μετάλλαξη του τοπίου οφείλεται κατά κύριο λόγο στις ανθρώπινες παρεμβάσεις οι οποίες στέλνουν μηνύματα φόβου προκαλούμενου κυρίως από την απειλή του πολέμου. Όλες αυτές τις ανθρώπινες παρεμβάσεις και μη, αποφάσισα να τις αποδώσω φωτογραφικά, σε μία προσπάθεια να «αποδείξω» την ύπαρξη τους και πώς αυτές επηρεάζουν τόσο το ίδιο το τοπίο όσο και τους κατοίκους μέσα και έξω από αυτό.

Ο σκοπός αυτής της προσπάθειας δεν είναι η άμεση υπεράσπιση κάποιας συγκεκριμένης θέσης, αλλά η δημιουργία ενός διαλόγου γύρω από το τοπίο, δηλαδή το πώς αυτό διαμορφώνεται από τις ενέργειες του ανθρώπου και πώς ο ίδιος ο άνθρωπος τελικά το αντιλαμβάνεται.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΝΑΤΑΣΣΑ ΜΑΡΚΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου, Πράσινη Γραμμή

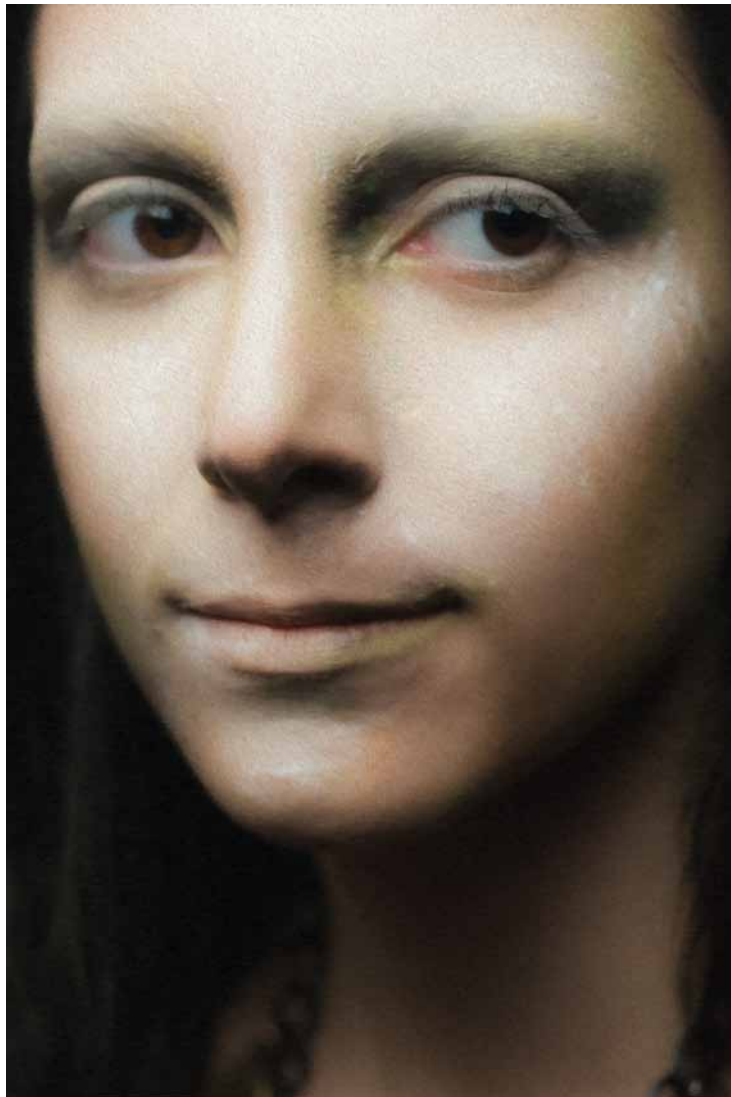

Κωνσταντίνος Κωνσταντίνου, Πράσινη Γραμμή

“Painted Skin”

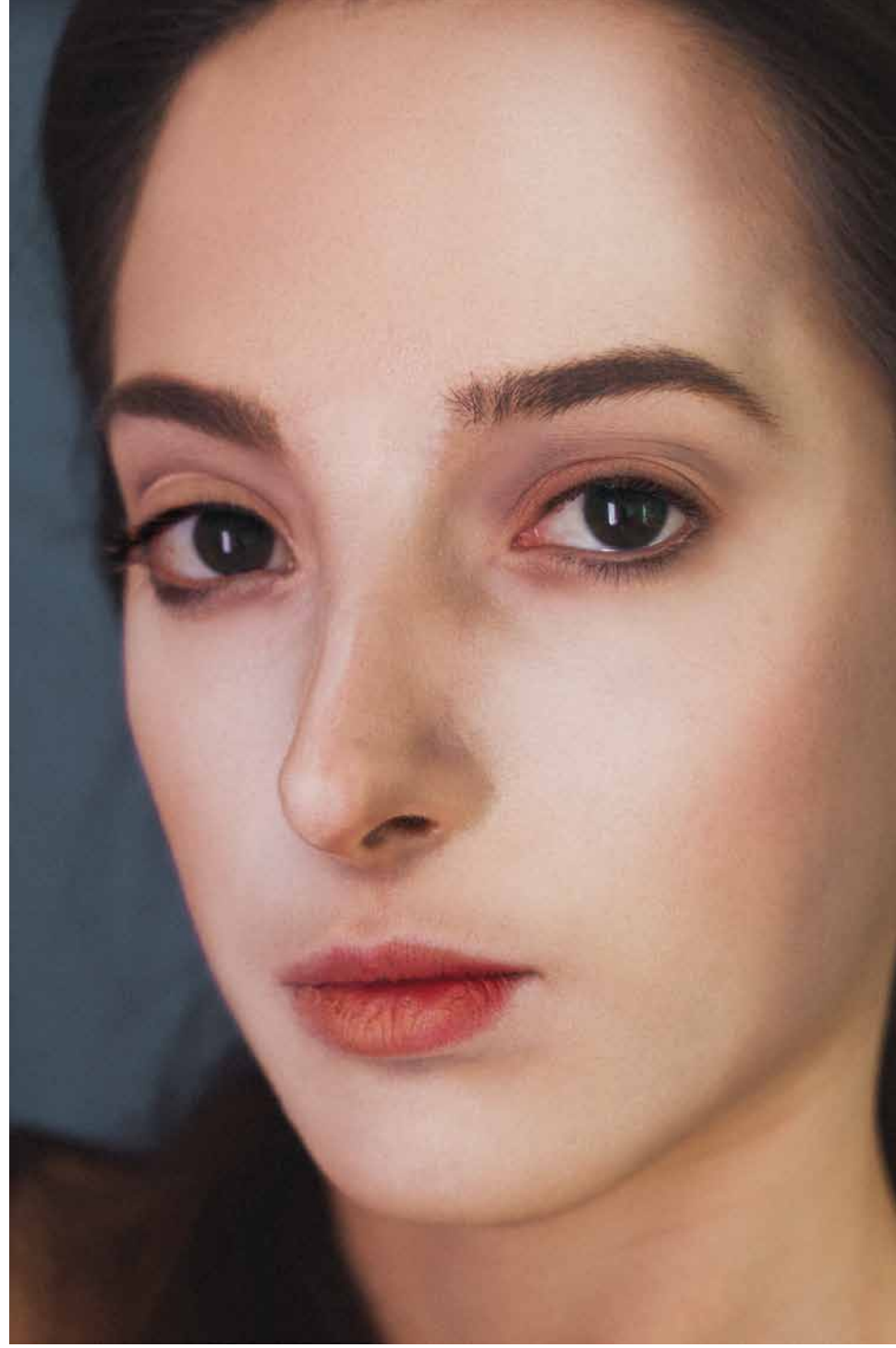
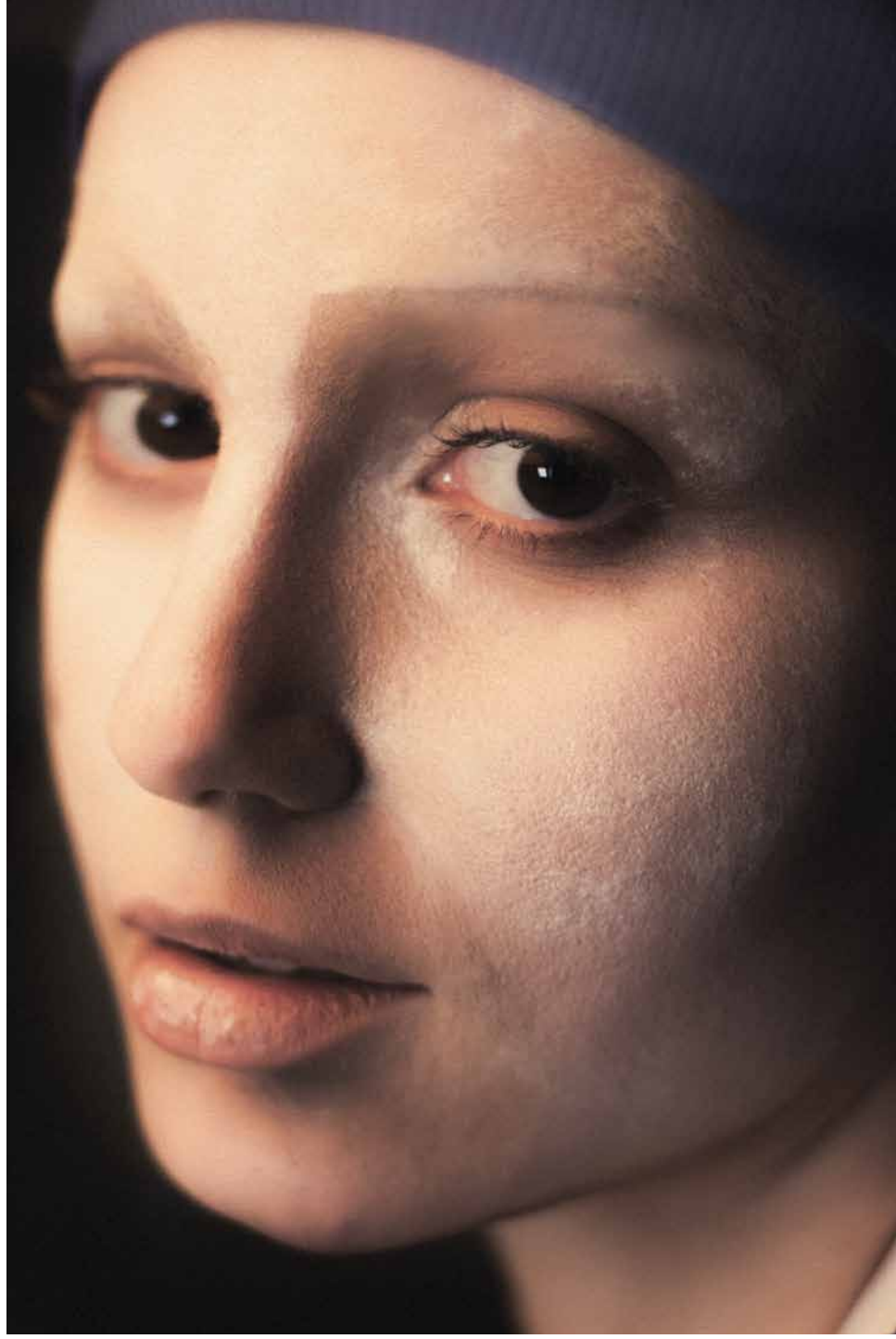
Άννα Μπαρδακά

Η παρέμβαση στην εμφάνιση του ανθρώπινου προσώπου και σώματος, ξεκινά από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας. Ιθαγενείς διάφορων τόπων, αρχαίοι και νέοι πολιτισμοί επιλέγουν να βάφουν τα πρόσωπα τους για λόγους θρησκευτικούς, κοινωνικούς, προστασίας και καλλωπισμού. Όποιος λόγος και να ισχύει κάθε φορά δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί αρκετά σημαντικός και ενδιαφέρον ώστε να είναι άξιος περαιτέρω μελέτης. Το φωτογραφικό μέρος αυτής της πτυχιακής εργασίας πραγματεύεται την φωτογραφική αναπαράσταση ζωγραφικών πορτρέτων σε πολύ κοντινά κάδρα και πλήρη απουσία περιβάλλοντος. Πρωτεύοντα ρόλο στις εικόνες παίζει η εφαρμογή του μακιγιάζ έτσι ώστε να επιτευχθεί το ύφος του ζωγραφικού πίνακα.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ
ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Άννα Μπαρδανά, Painted Skin

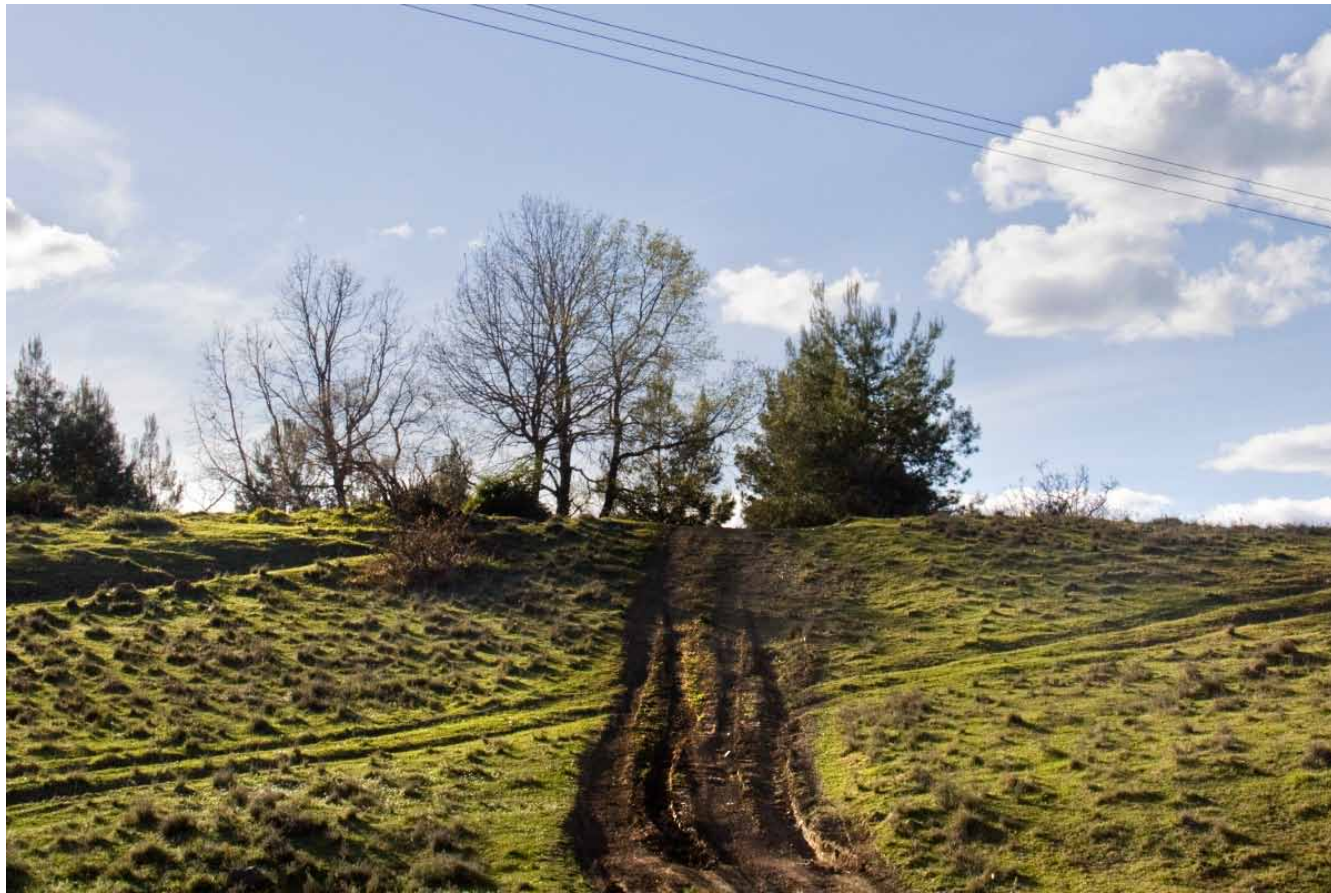

Άννα Μπαρδακά, Painted Skin

“Κοιτάζοντας τη γη: Αναπαραστάσεις του Genius Loci”

Νεφέλη Παπαϊωάννου

Ο Rainer Maria Rilke έχει πει το εξής : “Ένα έργο τέχνης είναι καλό αν έχει προκύψει από μια αναγκαιότητα. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί κανείς να το κρίνει.“ Επέλεξα να ασχοληθώ με την απεικόνιση του φυσικού τοπίου λόγω μιας προσωπικής μου ανάγκης, η οποία στην προκειμένη περίπτωση, αποτέλεσε την κυριολεκτική και συμβολική απομάκρυνση από την αστική πραγματικότητα, άμεσα συνδεδεμένη με την κοινωνικοοικονομική πραγματικότητα. Συνειδητοποίησα ότι αυτό που επιθυμούσα στην δεδομένη χρονική περίοδο, ήταν η δημιουργία φωτογραφικών εικόνων ως μέσο αυτοκάθαρσης. Θέλησα δηλαδή να δημιουργήσω ένα αντίβαρο στην κρίση αξιών της μεταβατικής περιόδου που διανύουμε, για λόγους ισορροπίας , υπό το πλαίσιο της πολιτικής – πολιτιστικής μου αντίληψης.

Ως οδοιπόρος και παρατηρητής, αναζητούσα το σημείο θέασης (point of view) που θα μετέτρεπε αισθητικά τη φύση σε τοπίο, δηλαδή σε φωτογραφία. Στη διαδρομή λοιπόν, συνειδητοποίησα ότι η διαδικασία αυτή είναι πιο περίπλοκη από ότι φανταζόμουν καθώς γεννούσε περαιτέρω έννοιες και παραμέτρους ανάλυσης , όπως ψυχολογικές, κοινωνικές, φιλοσοφικές, πρακτικές. Προσπάθησα, λοιπόν, να αναπτύξω μια ωριμότερη σχέση με την φωτογραφική διαδικασία, κατά την οποία άρχισε να υπεισέρχεται όλο και περισσότερο ο διανοητικός παράγοντας , η σκέψη και η ψυχολογία, επί της ουσίας σε μια προοπτική αφαίρεσης που είχε σαν αποτέλεσμα την διαφυγή από την αίσθηση του χάους, της αβεβαιότητας και του άγχους. Θεωρώντας το φυσικό περιβάλλον ως ένα πεδίο για εκ νέου δημιουργία και αντιμετώπιζοντας το ως χώρο υπό διαμόρφωση, επιχείρησα μια νέα ανάγνωση χρησιμοποιώντας ως εργαλείο την θεωρία της αρχιτεκτονικής. Ο ρόλος του φωτογράφου παραλληλίζεται στο σημείο αυτό, με τον ρόλο του αρχιτέκτονα, υπό την έννοια της παρατήρησης, της οργάνωσης και της διαμόρφωσης του φυσικού χώρου, μεταφέροντας εν τέλει τις τρεις διαστάσεις του ,στις δύο διαστάσεις του εικονικού χώρου. Τον χώρο αυτό αντιλαμβάνομαι ως τοπίο το οποίο, μέσω της διαδικασίας της κατασκευής, μπορεί να χαρακτηριστεί φυσικό τρόπο και όχι φυσικό, δηλαδή μοιάζει με φυσικό αλλά δεν είναι. Η φωτογραφία – τοπίο προσπαθεί να λειτουργήσει ως “εργαλείο”, ως μέρος του αρχιτεκτονικού σχεδιασμού, αναδεικνύοντας κάθε φορά το πνεύμα του τόπου, το Genius Loci διαμορφώνοντας ταυτόχρονα τον χαρακτήρα του. Τέλος ,το πέρασμα, το αποτύπωμα στο έδαφος, αναγνωρίζεται ως το πρωταρχικό δομικό στοιχείο του χώρου αλλά ταυτόχρονα και ως σύμβολο του εφήμερου και της μετάβασης.

Ο σκοπός της εργασίας είναι να διερευνήσει την εικονική πραγματικότητα σε σχέση με την βιωματική πραγματικότητα και κατά πόσον η πρώτη μπορεί να συμβάλει καθοριστικά στην δεύτερη. Πιο συγκεκριμένα , η εργασία θέτει προβληματισμούς σχετικά με τη συμβολή της φωτογραφικής ματιάς και της ανάλυσης που συνεπάγεται στην κατανόηση του χώρου.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Νεφέλη Παπαϊωάννου, Κοιτάζοντας το Τοπίο

Νεφέλη Παπαϊωάννου, Κοιτάζοντας το Τοπίο

“Αποτυπώματα Μνήμεων”

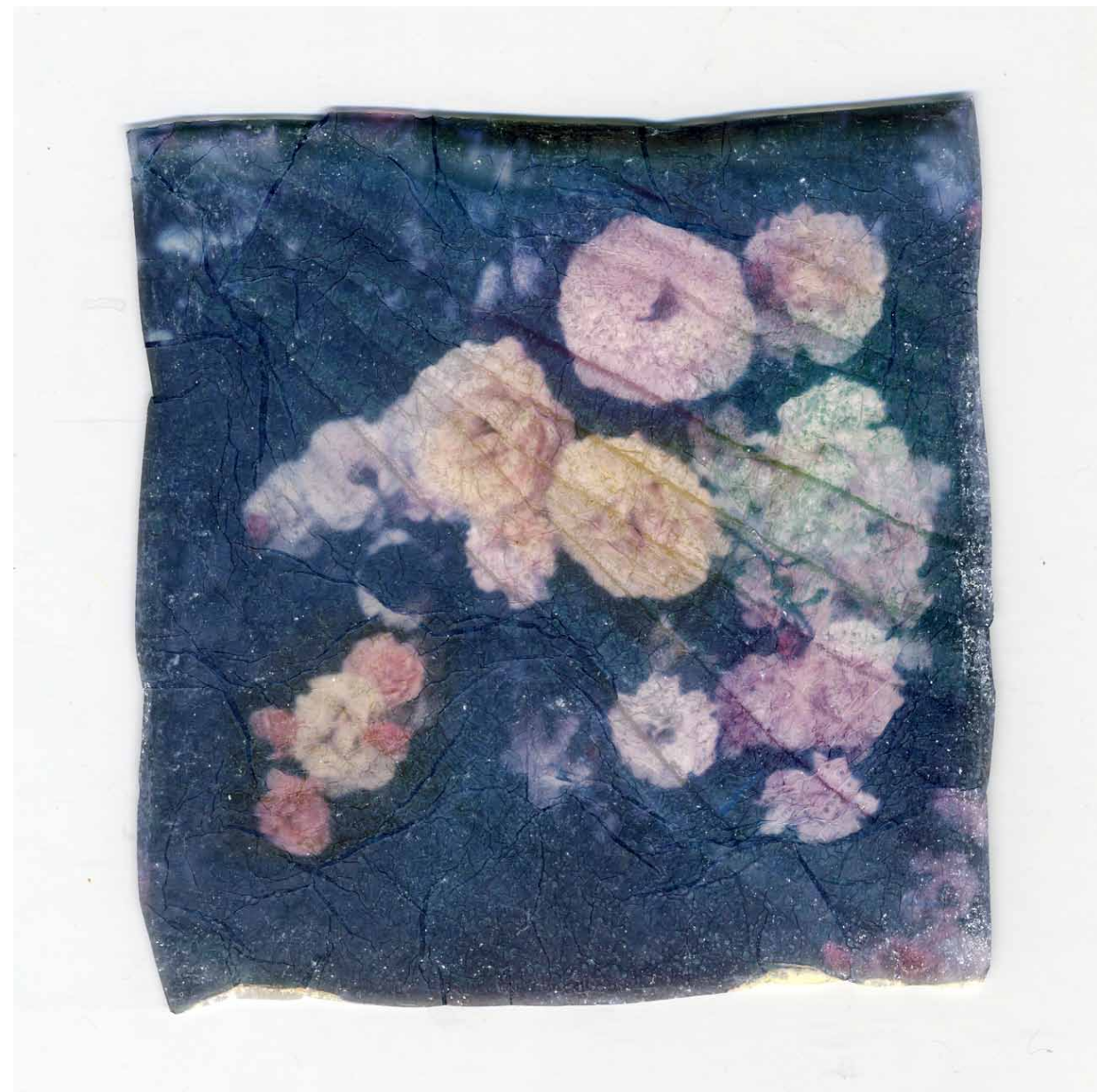
Αριστοτέλης Καραβάς

Σε ένα μαγαζί με αναλογικές φωτογραφικές μηχανές στην Μαδρίτη βρήκα την Polaroid SX, μια μεταχειρισμένη του είδους land camera των polaroid με sonar που μου δίνει την επιλογή της αυτόματης ή μη εστίασης και την επιλογή χρήσης flash. Ξεκίνησα τις δοκιμές φωτογραφίζοντας στιγμές από το σπίτι, από το πανεπιστήμιο, καθημερινές προσωπικές στιγμές και κατάλαβα σύντομα ότι η χρήση αυτής της μηχανής κάλυπτε τον φόβο που μου δημιουργούσε η ψηφιακή φωτογραφία και ‘γέμιζε’ το χρονικό κενό που μου δημιουργούσε το ρολό φίλμ. Από το 2012 μέχρι σήμερα έχω δημιουργήσει μια σειρά αναμνηστικών στιγμιαίων φωτογραφιών που περιλαμβάνουν, τοπία, πορτραίτα, λουλούδια και διάφορα άλλα πράγματα που περιγράφουν και περιέχουν αναμνήσεις από διάφορες στιγμές σε διάφορα μέρη. Είναι φωτογραφίες εσωτερικής πραγματικότητας όπου σχεδόν πάντα εμπεριέχεται μια δεύτερη ανάγνωση η οποία μπορεί να γίνει από τον φωτογράφο και το θέμα (σε περίπτωση πορτραίτου). Πολλές από αυτές τις εικόνες είναι συμβολικές καταγράφουν μία στιγμή ή καλύτερα περιγράφουν το περιβάλλον μίας στιγμής. Χρησιμοποίησα την μηχανή όπως ο εγκέφαλος μου ή η ψυχή μου χρησιμοποιεί τις μνήμες και τις αναμνήσεις. Ο φακός μου δεν στράφηκε μόνο σε ανθρώπινες φιγούρες (όπως βλέπουμε συνήθως στις αναμνηστικές φωτογραφίες) και γνώριμα πρόσωπα σε χαρούμενες στιγμές αλλά προσπάθησα να καταγράψω διαφορετικά ερεθίσματα από τις στιγμές καθημερινότητας που θα σηματοδοτούσαν χρονικά μια στιγμή με μια μοναδική εικόνα που δεν μπορεί να ξαναδημιουργηθεί ακριβώς η ίδια. Η συλλογή και η αποθήκευση αυτών των φωτογραφιών με έκανε να θέλω να πάω ένα βήμα πίσω την φωτογραφική διαδικασία και να ‘καταστρέψω’ την φωτογραφία και να την χρησιμοποιήσω ως εικονοποίηση της ανάμνησης στο μυαλό μου.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΝΑΤΑΣΣΑ ΜΑΡΚΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Αριστοτέλης Καραβάς, Αποτυπώματα Μνήμεων

Αριστοτέλης Καραβάς, Αποτυπώματα Μνήμεων

“Υδάτινος Κόσμος”

Χριστίνα Νοταροπούλου

Η εργασία αυτή αποτελείται από μια σειρά υποβρύχιων φωτογραφίσεων, με θέμα την ελευθερία και τη γαλήνη του ατόμου στο νερό. Απεικονίζονται ανθρώπινες φιγούρες απελευθερωμένες σωματικά και ψυχικά από την εκάστοτε πραγματικότητα

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Χριστίνα Νοταροπούλου, Υδάτινος Κόσμος

Χριστίνα Νοταροπούλου, Υδάτινος Κόσμος

“Χειμερινά Θέρετρα”

Σοφία Παπαστράτη

«Οι φωτογραφίες
τοπίου ήταν
στην πραγματικότητα
εσωτερικά
τοπία.»
Minor White.

Η εργασία αυτή με τίτλο «Χειμερινά Θέρετρα» έχει σκοπό να αναδείξει και να σχολιάσει τον διττό χαρακτήρα των παράκτιων παραθεριστικών περιοχών της Ανατολικής Αττικής. Περιπλανήθηκα και φωτογράφισα στις περιοχές αυτές κατά την χρονική διάρκεια της “χειμέριας νάρκης” τους. Κινήθηκα από την ευρύτερη περιοχή του Μαραθώνα μέχρι το παραθαλάσσιο χωριό της Κακιάς Θάλασσας και κατά μήκος της ακτογραμμής.

Η αιτία, βάση της οποίας αποφάσισα να ασχοληθώ με το συγκεκριμένο θέμα, ήταν η μεταφορά της μόνιμης κατοικίας μου από μια πυκνοκατοικημένη περιοχή της Αθήνας σε ένα από αυτά τα παραθεριστικά κέντρα και οι επιπτώσεις που αυτή επέφερε στην καθημερινότητα μου. Φωτογράφισα με κριτική και συχνά νοσταλγική ματιά, επηρεασμένη κυρίως από εκείνη των φωτογράφων του κινήματος “New Topographics”. Φωτογράφισα από το ύψος του βλέμματος μου, μετωπικές λήψεις από τις “λεπτομέρειες” του τοπίου που μου κίνησαν το ενδιαφέρον. Στην θεωρητική υποστήριξη σημαντικό ρόλο διαδραμάτισαν, μεταξύ άλλων, ιδέες από τα κείμενα των Marc Auge που αναφέρονται στους “Μη-Τόπους”, John Urry για την κατανάλωση του χώρου και του Michel Foucault για τις “ετεροτοπίες”. Μέσα από την αποτύπωση των συγκεκριμένων περιοχών συνειδητοποίησα πως το τοπίο, είτε αυτό είναι φυσικό είτε αστικό, αλλάζει με γρήγορους ρυθμούς και συνήθως προς το χειρότερο.

Η θυσία της φύσης στον βωμό της κατανάλωσης, του εφήμερου και του κεφαλαίου είναι σχεδόν καθημερινή. Ακόμα και σε περιόδους δυσχέρειας, οικονομικής και πολιτισμικής, οι μεταβολές είναι εμφανείς σε κάθε γωνιά, σε κάθε λεπτομέρεια του κόσμου που μας περιβάλλει. Ο τουρισμός της ακτογραμμής της Ανατολικής Αττικής είναι σαν ένας γίγαντας που “καταναλώνεται” το καλοκαίρι και κοιμάται τον χειμώνα.

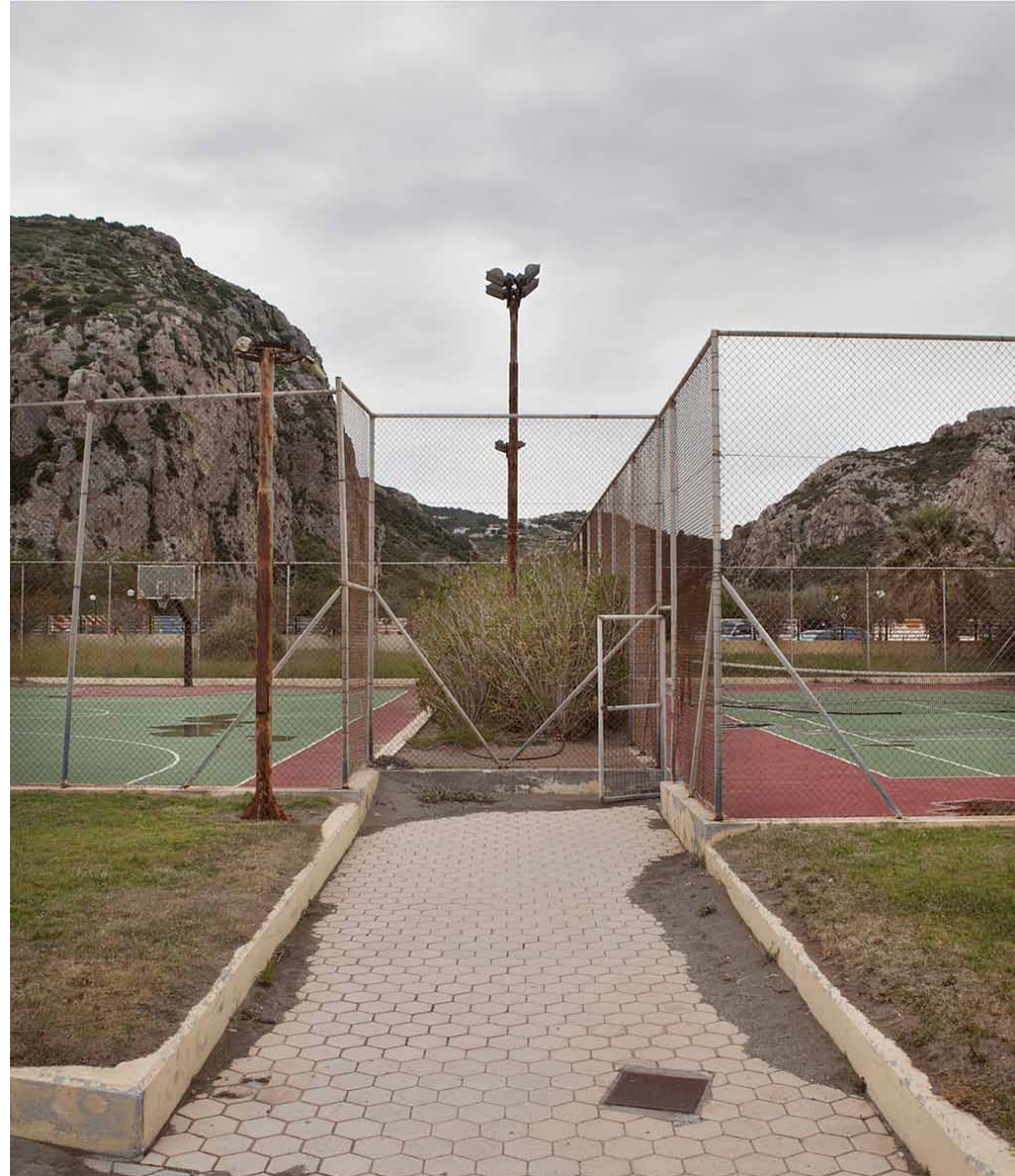
ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Σοφία Παπαστράτη, Χειμερινά Θέρετρα

Σοφία Παπαστράτη, Χειμερινά Θέρετρα

“Στιγμές Καθημερινότητας”

Ευστάθιος Ανδρέου

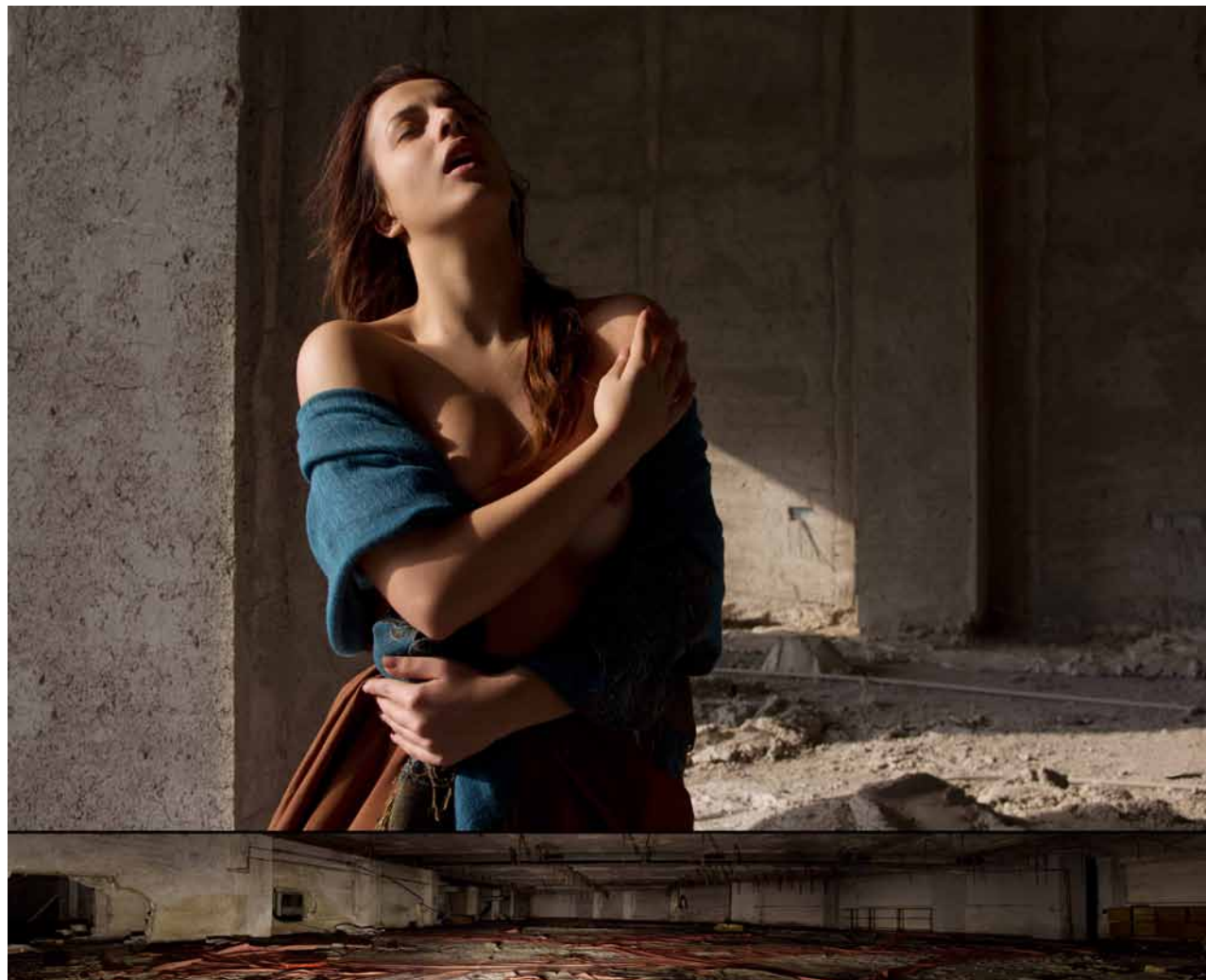

Η ενότητα αυτή πραγματεύεται τη διαφορούμενη σχέση της Δυτικής θρησκευτικής ζωγραφικής με τη φωτογραφία δίνοντας έμφαση στην καθημερινότητα μέσω του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο είναι φωτογραφημένες, Τα θέματα αντλούνται κυρίως μέσα από τους γρήγορους ρυθμούς της καθημερινότητας στα πλαίσια του σύγχρονου αστικού περιβάλλοντος είναι οι στιγμές που βιώνουν άτομα κάθε ηλικίας, ενήλικες και παιδιά. Η πόζα και κυρίως οι χειρονομίες των χαρακτήρων εκφράζουν την συναισθηματική φόρτιση και την παύση στο χρόνο. Κάθε άτομο απομονώνεται μέσα στις σκέψεις του , αποκόπτεται από το περιβάλλον που τον περικλείει και μεταφέρεται νοερά σε μια άλλη δική του εσωτερική πραγματικότητα.

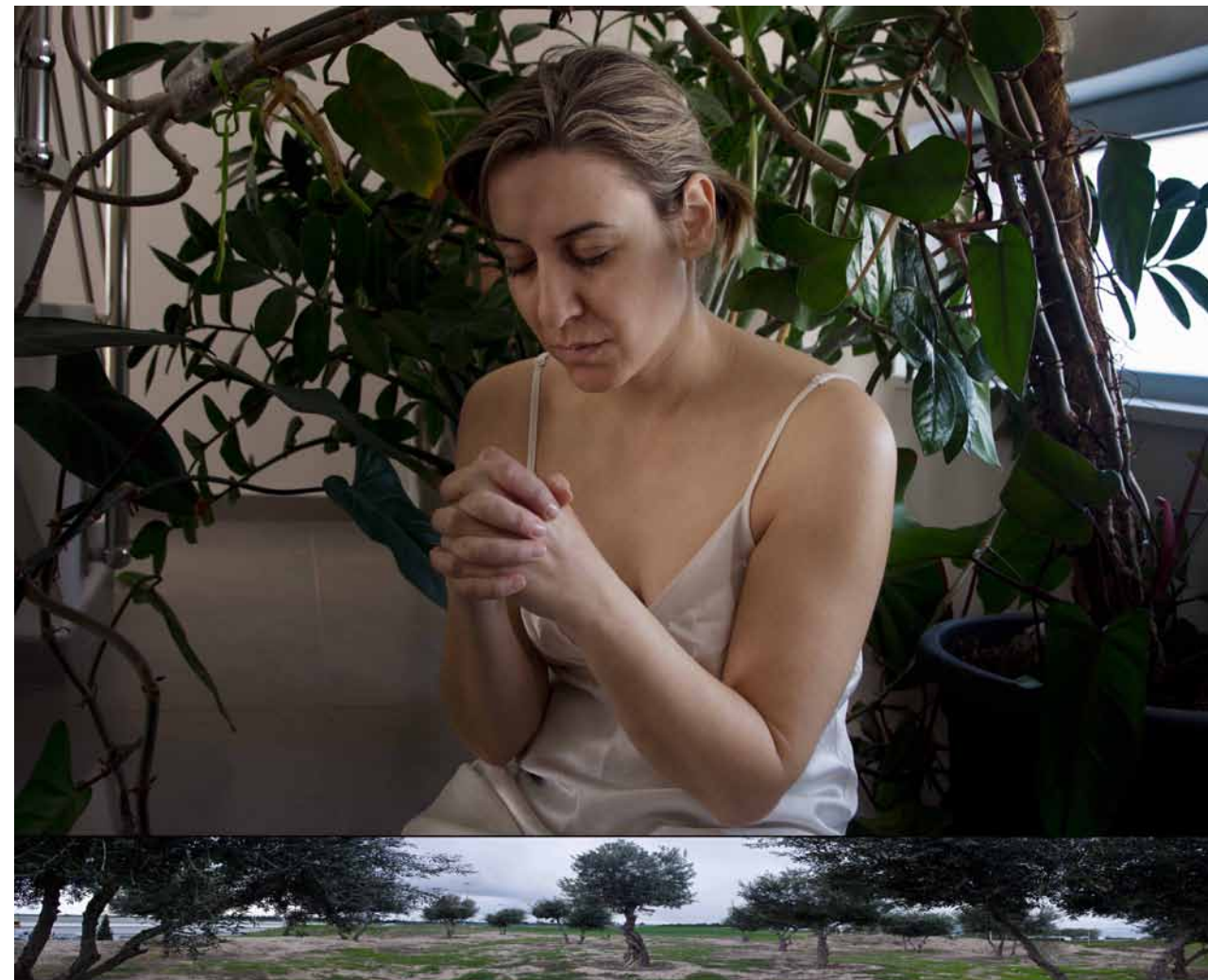
Το κάτω μέρος των εικόνων επενδύεται με αστικά ή περιαστικά τοπία τα οποία υποδηλώνουν την φαντασία του κάθε χαρακτήρα και ταυτόχρονα την ωμή πραγματικότητα, μέσα σε ένα θρησκευτικό πλαίσιο βασισμένο στον ηρωισμό και το θρησκευτικό μυστήριο της αναγεννησιακής ζωγραφικής. Ως μοναδική διέξοδος η ερμηνεία της μπάντας είναι ο χώρος που μας καλεί να αναβιώσουμε τον θρύλο της κεντρικής εικόνας.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΝΑΤΑΣΣΑ ΜΑΡΚΙΔΟΥ

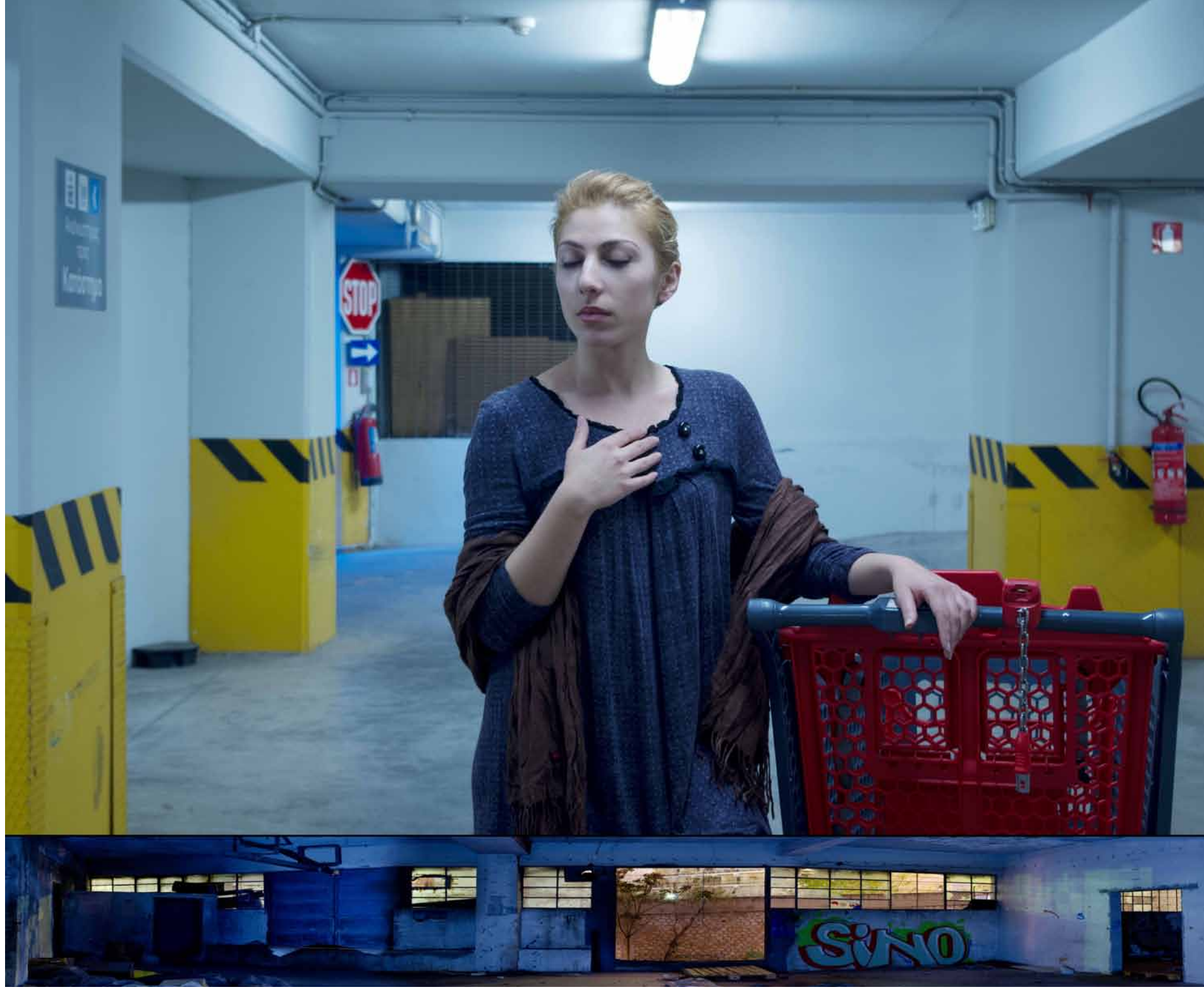
ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Ευστάθιος Ανδρέου, Στιγμές Καθημερινότητας

Ευστάθιος Ανδρέου, Στιγμές Καθημερινότητας

“Υβριδικά Πορτρέτα”

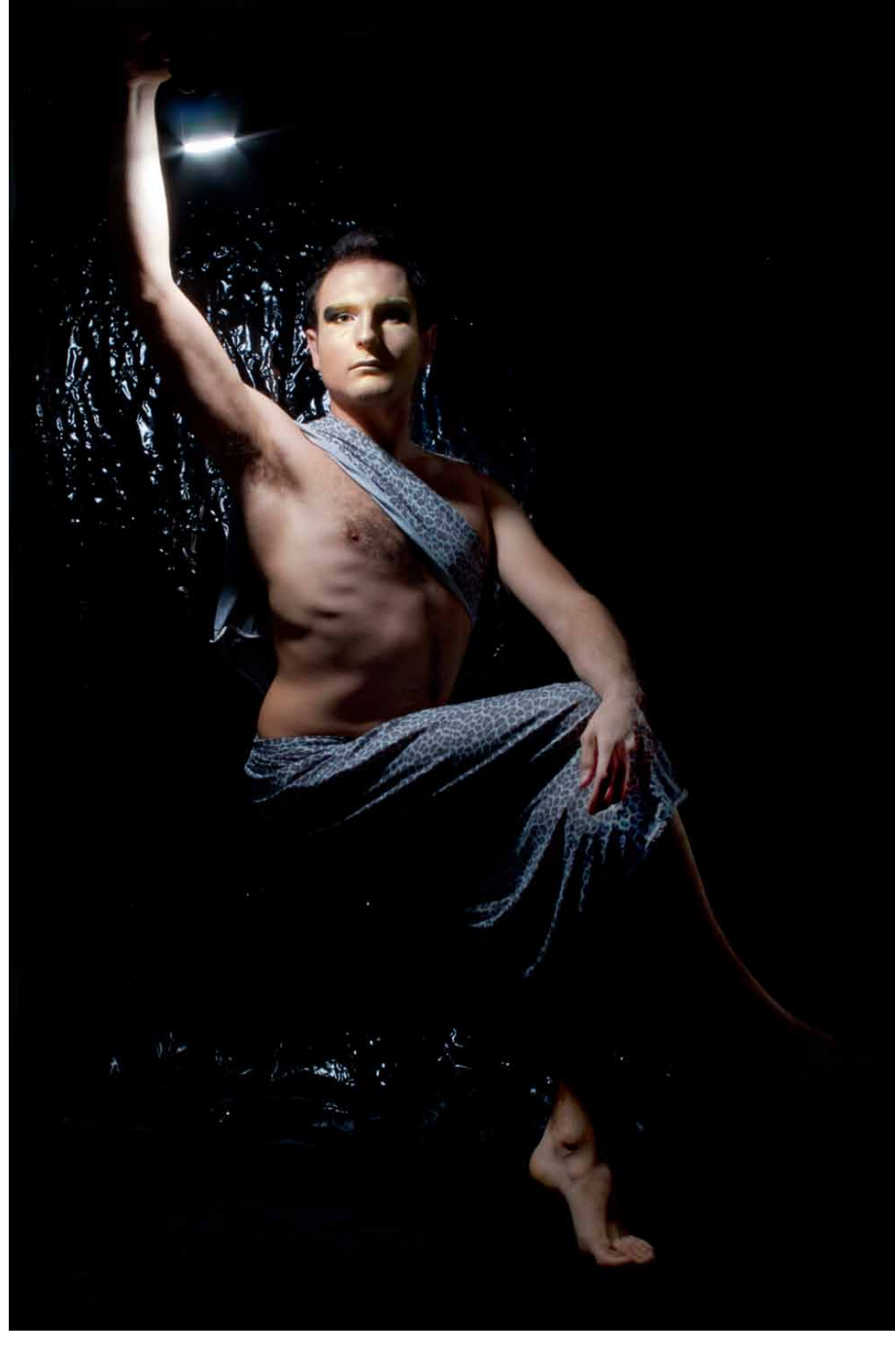
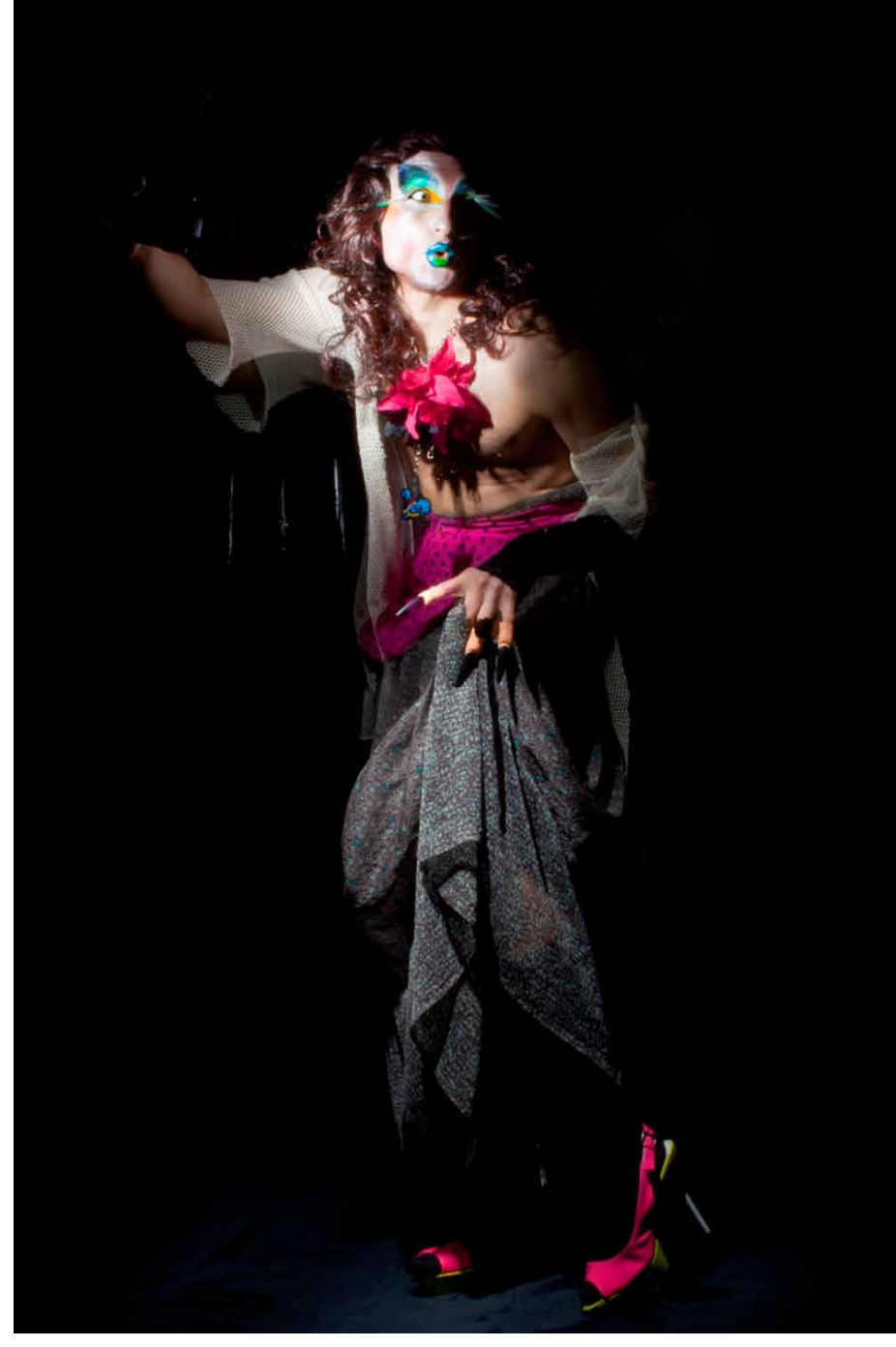
Κωνσταντίνος Φούκης

Θέμα της πτυχιακής εργασίας “Υβριδικά Πορτρέτα”, είναι η αρρενωπότητα. Αρρενωπότητα είναι ένα κοινωνικό κατασκευάσμα που σκοπό έχει τον έλεγχο και την εξουσία. Η πτυχιακή αυτή διαπραγματεύεται πως οι έννοιες άντρας-γυναίκα, αρρενωπότητα-θηλυπρέπεια, είναι κοινωνικά κατασκευάσματα της πατριαρχικής ετεροκανονικής κοινωνίας. Μιας κοινωνίας που απεικονίζει τον Θεό (άρα τον άντρα) ως αρσενικό, άντρα, αρρενωπό ετεροφυλόφιλο λευκό. Γίνεται διαχωρισμός του κοινωνικού φύλου (άντρας-γυναίκα) από το βιολογικό φύλο (αρσενικό-θηλυκό). Γίνεται αναφορά στη θεωρία του Queer και σε φεμινιστικά και ΛΟΑΤ κινήματα. Παρατηρεί τον τρόπο με τον οποίο απεικονίζεται η γυναίκα στην τέχνη και ιδιαίτερα το γυναικείο γυμνό. Παρουσιάζονται παραδείγματα καλλιτεχνών που ασχολούνται με την ταυτότητα, το φύλο και την σεξουαλικότητα.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΝΑΤΑΣΣΑ ΜΑΡΚΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

“Σκέψεις σε Μαύρο”

Δημήτρης Τζώρτζης

Στο βιβλίο De Profundis ο Oscar Wilde αναφέρει πως ο πόνος είναι το κριτήριο για κάθε μεγάλη τέχνη και πως το έργο δεν είναι μια τυχαία εκδήλωση άλλα η έκφραση του εσωτερικού κόσμου. Για μένα η δημιουργία των εικόνων μου ήταν κάτι απροσδιόριστο. Για το μόνο πράγμα που ήμουν σίγουρος ήταν πως ήθελα οι εικόνες μου να προκαλούν τα ίδια συναισθήματα με την μουσική, αισθήματα πόνου, αγάπης, φόβου κ.α.. Η μεγαλύτερη πηγή έμπνευσης ήταν οι φοβίες μου. Πράγμα που στην αρχή έβγαине ασυναίσθητα αλλά κατά την αναζήτηση μου κατανόησα πλήρως, οπότε και το αγκάλιασα διότι με έκανε να νιώθω σαν να χλευάζω την φοβία μου αυτή και για άλλη μια φορά ένιωθα πιο δυνατός απέναντι της.

Η δημιουργία των εικόνων δεν είχε να κάνει με την στιγμή της φωτογράφισης αλλά κυρίως με την επεξεργασία στο photoshop. Η επεξεργασία ήταν κάτι σχεδόν ιερό για μένα, χανόμουν για ώρες μέσα στις εικόνες που δημιουργούσα, πράγμα που με έκανε να νιώθω ελεύθερος. Πάντα πίστευα πως στην ζωή όλα όσα συμβαίνουν, γίνονται ώστε να οδηγηθούμε κάπου καλύτερα και να γίνομαι όσο δυνατόν καλύτεροι μπορούμε. Για μένα τα προβλήματα που αντιμετώπισα, τα οποία ίσως για πολλούς να φαντάζουν ασήμαντα, ήταν ο λόγος για να δημιουργήσω και μέσα από την δημιουργία να ξεφύγω.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Δημήτρης Τζώρτζης, Σκέψεις σε Μαύρο

“Precious/Πολύτιμο”

Κυριακή Φραγκιαδάκη

Η πτυχιακή αυτή εργασία αφορά μια σειρά πορτραίτων παιδιών, σχολικής και προσχολικής ηλικίας, με το αγαπημένο τους αντικείμενο. Στην πλειοψηφία τους, τα παιδιά, μου ήταν άγνωστα και κατά τη γνωριμία μας τους ζήτησα να διαλέξουν αυθόρμητα το πιο σημαντικό, για εκείνα, αντικείμενο-παιχνίδι.

Από εκεί προέκυψε και ο τίτλος «Precious/Πολύτιμο» που για μένα έχει διπλή σημασία αφού δεν αναφέρεται μόνο στην σημαντικότητα του αντικειμένου, αλλά και στο πόσο πολύτιμο είναι το παιδί για τον κόσμο. Η επιλογή του θέματος προέκυψε μέσα από την πεποίθησή μου ότι τα παιδιά είναι το πιο σημαντικό πληθυσμιακό κομμάτι της κοινωνίας καθώς, ο τρόπος που μεγαλώνουν μπορεί να καθορίσει το μέλλον του κόσμου.

Τι είναι όμως αυτό που κινεί το ενδιαφέρον τους; Πως αλλάζουν οι συμπεριφορές ανάλογα με το φύλο και την ηλικία; Γιατί δημιουργούν δεσμούς και ταυτίζονται με αντικείμενα αλλά και πως αυτές οι σχέσεις γίνονται συμβολικές και φτάνουν να επηρεάζουν ακόμα και την ενήλικη ζωή του ατόμου;

Μέσα από αυτές τις εικόνες προσπάθησα να ερευνήσω και να αναδείξω, με αντικειμενική ματιά, το πρόσωπο της μεσαίας τάξης στη σημερινή κοινωνία, μέσα από το ίδιο το μέλλον της, δηλαδή τα παιδιά της.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

“Almost Alice”

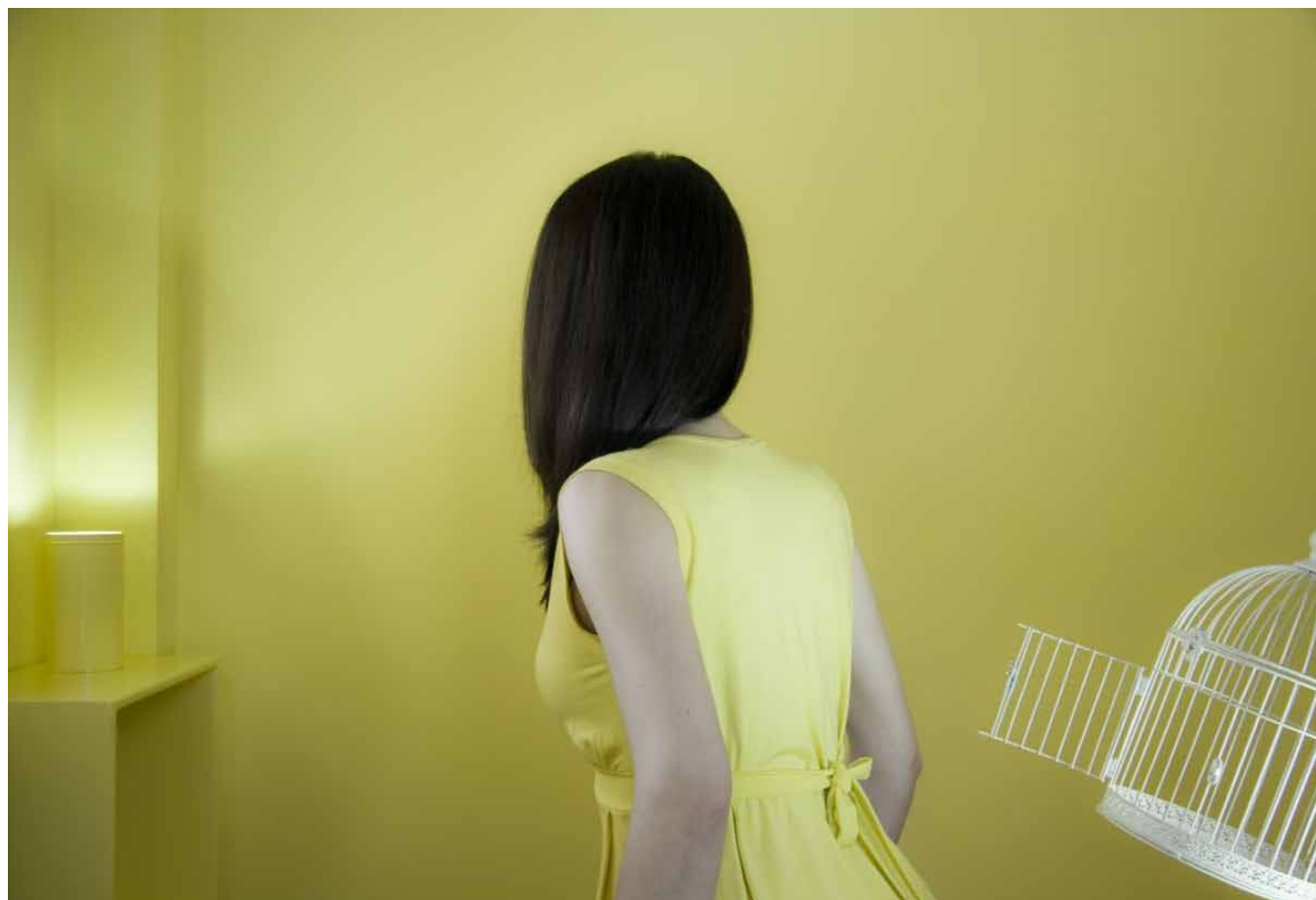
Ευτυχία Μανώλια

Με την εργασία αυτή επιχειρώ να προσεγγίσω το ευρύτερο πεδίο της σκηνοθετημένης φωτογραφίας. Αποτελείται από αυτοπορτρέτα καθώς η προσπάθεια αυτή αναπτύσσεται μέσα από ένα σενάριο προσωπικών συμβάντων στο οποίο ο κεντρικός ήρωας είμαι εγώ η ίδια. Πρόκειται για ένα εγχείρημα να οπτικοποιήσω αποσπάσματα ονείρων μου, να φέρω στο φως και ίσως να ερμηνεύσω εικόνες του υποσυνείδητου, καθώς και να εξερευνήσω την εικόνα του εαυτού. Σκηνοθετώντας τον εαυτό σε αυτό το πλαίσιο, προκύπτουν εικόνες προσωπικής πραγματικότητας, οι οποίες για μένα ισοδυναμούν με εικόνες εκτροπής από την καθημερινότητα και προέρχονται από αντανakλάσεις του μύθου της Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων. Η ενότητα αρχικά δανείζεται στοιχεία από τη σημειολογία του μύθου και στη συνέχεια προχωρεί σε μια πιο προσωπική και αφαιρετική σημειολογία. Το πεδίο όπου πραγματώνονται οι εκτροπές αυτές είναι το δωμάτιο, το πεδίο της καθημερινότητας. Η εργασία διαπραγματεύεται έννοιες όπως η αναπαράσταση, το αυτοπορτρέτο, η σκηνοθετημένη φωτογραφία, η ταυτότητα, η καθημερινότητα, η πραγματικότητα, το όνειρο, το ασυνείδητο, το συλλογικό ασυνείδητο, τα αρχέτυπα. Σκοπός μου ήταν η έξοδος από την “πλήξη” του “πραγματικού” – η έκπληξη.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Ευτυχία Μανώλια, Almost Alice

“T-Genders”

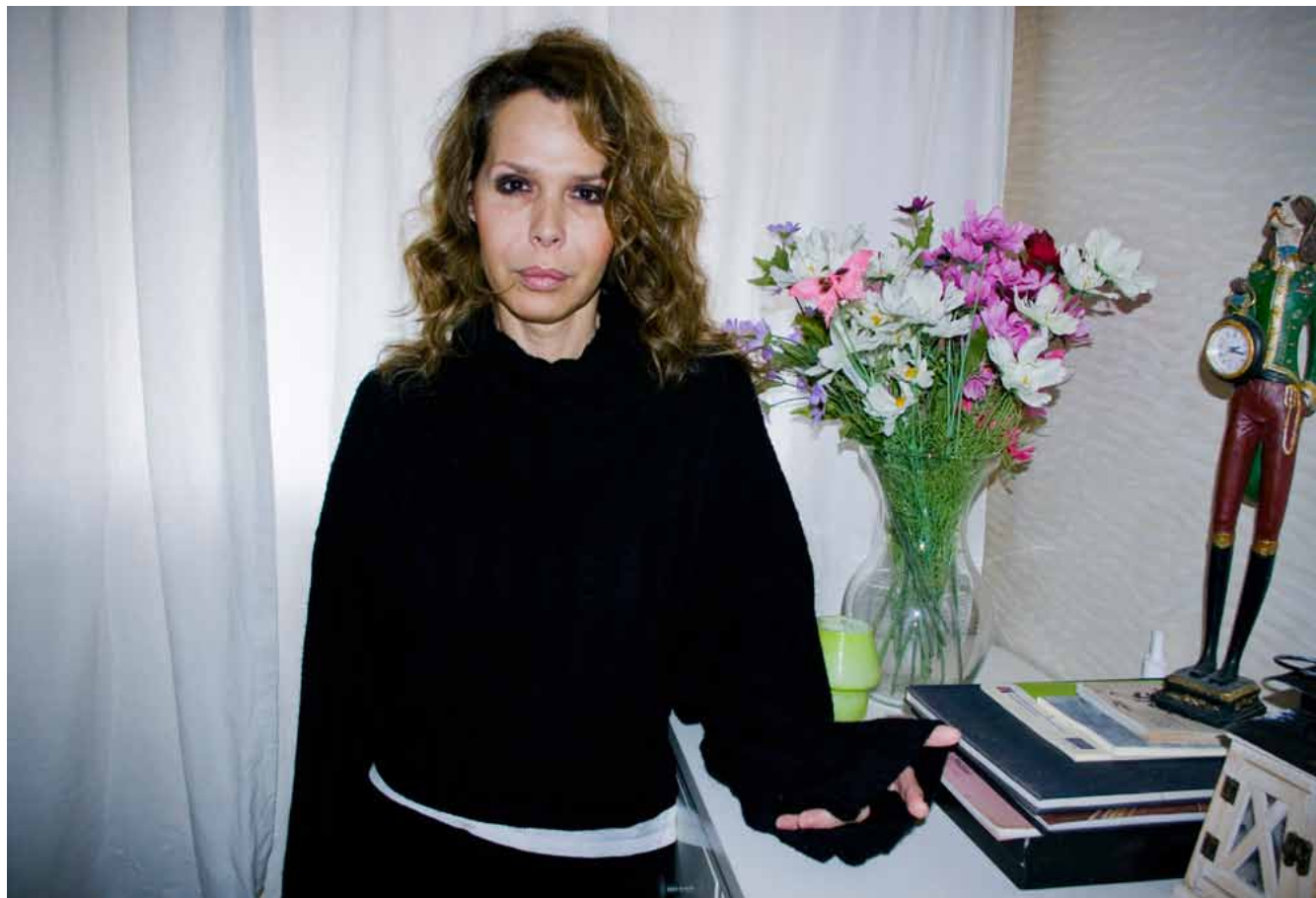
Αναστασία Γουρουντή

Η εργασία αυτή εστιάζει στην «αθέατη» πλευρά του φύλου, μέσα από πορτραίτα ανθρώπων που ζουν έξω από τα αυστηρά πλαίσια των έμφυλων ρόλων, που τους δόθηκαν κατά τη γέννηση τους (δηλαδή ανθρώπων που αυτό-προσδιορίζονται ως τρανσέξουαλ τρανστζέντντερ, κουήρ, τζέντερ κουήρ). Το θέμα αυτό αποτελεί μια πρόκληση και την ίδια στιγμή ένα προσωπικό στοίχημα, αφού η τέχνη μπορεί να αποτελέσει το όχημα για να έρθουν στην επιφάνεια ανάλογα ζητήματα. Μέρος της θεωρητικής μου βάσης είναι οι σύγχρονες κοινωνιολογικές θεωρίες, που δεν αντιμετωπίζουν το φύλο σαν ένα δεδομένο και καθορισμένο δυαδικό σχήμα αλλά σαν ένα φάσμα, μέσα από το οποίο μπορούν να προκύψουν ποικίλες και πολλαπλές ταυτότητες (Butler, 1993; Butler, 1990). Έμπνευση μου αποτελούν τα κεντρικά θέματα σε παρόμοιες δουλειές άλλων φωτογράφων όπως η Nan Goldin (1993), ο Larry Clark (1971) και η Mary Ellen Mark (1981).

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

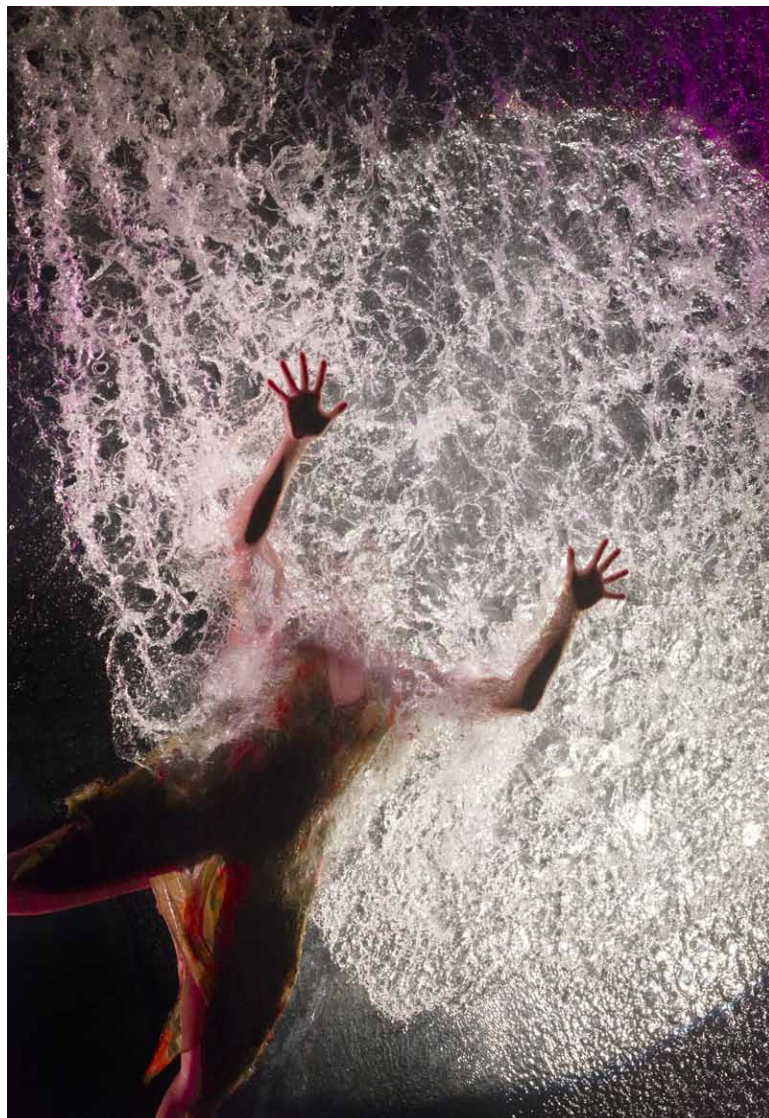

Αναστασία Γουρουντή, T-Genders

“Υδάτινες Αναδύσεις”

Μαρία Πλούμπη

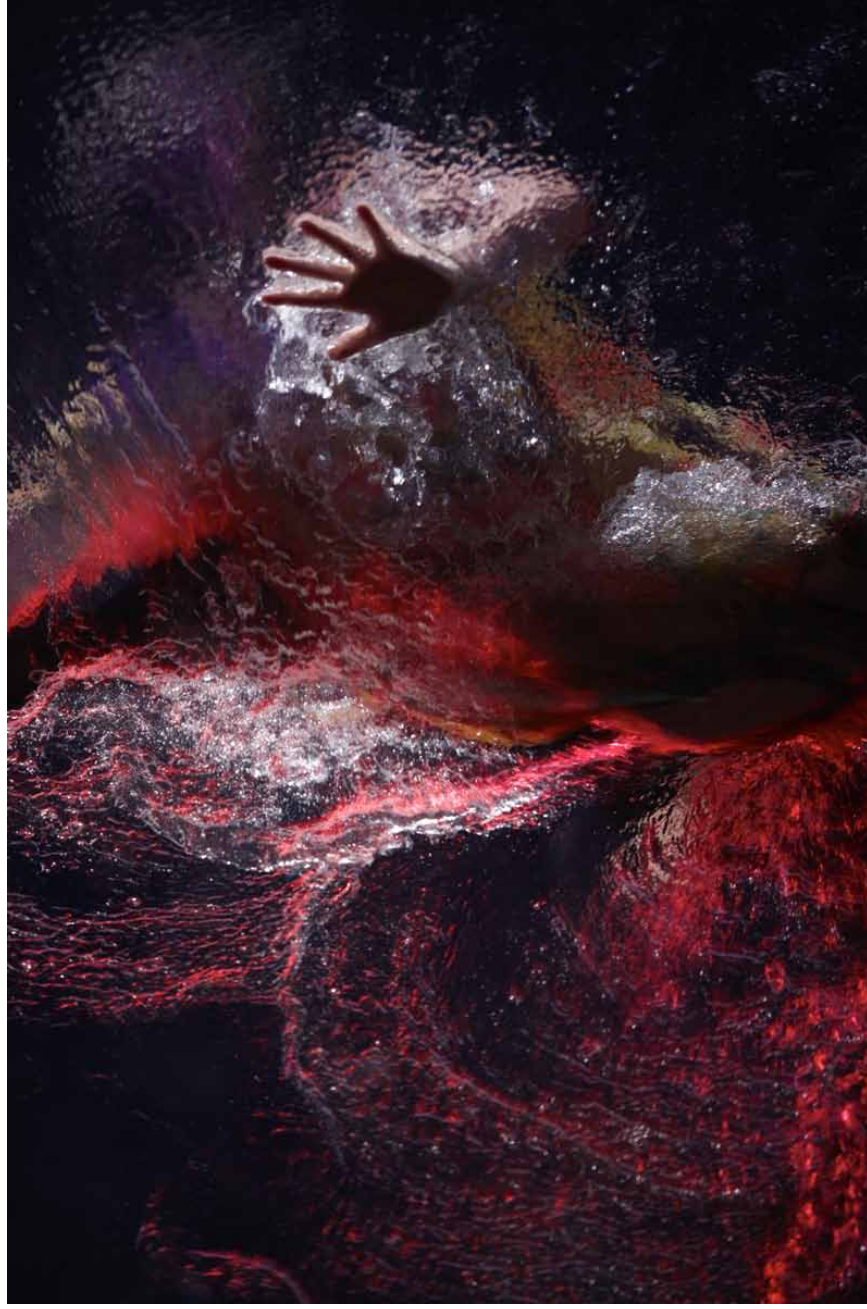

Η πτυχιακή εργασία Υδάτινες Αναδύσεις παρουσιάζει την προσέγγισή μου για την επικοινωνία του δημιουργού με τον θεατή. Στην οπτική μου απεικόνιση κανένα στοιχείο δεν είναι τόσο σημαντικό όσο η συναισθηματική αντίδραση που παράγει. Μέσα από την τέχνη, η ατομικότητα έρχεται δεύτερη, κι αυτό που έρχεται πρώτο είναι η συμμετοχή στη εμπειρία γιατί η τέχνη μας βοηθάει να εκφράσουμε την άπειρη ικανότητα του ανθρώπου να συμερίζεται ιδέες και εμπειρίες. Έχει τη δική της γλώσσα και τα δικά της μέσα με τα οποία ο καλλιτέχνης προσπαθεί να εκφραστεί και να δώσει αυτό που αισθάνεται, μεταφέροντας την ψυχή του στο δημιούργημά του. Η τέχνη τον κάνει να βγει από τα περιορισμένα όρια της δικής του ζωής και να αναφέρεται σε κάτι έξω από τον εαυτό του, ταυτόχρονα να είναι και ουσιαστικό. Προσπαθεί να ενώσει στην τέχνη το περιορισμένο εγώ του σε μια συνολική ύπαρξη, και να κάνει πιο κοινωνική την ατομικότητά του. Για να είναι κανείς καλλιτέχνης πρέπει να συλλαμβάνει, να συγκρατεί και να μεταμορφώνει την εμπειρία σε μνήμη, τη μνήμη σε έκφραση και την έκφραση σε μορφή. Πρέπει να χαίρεται τη δουλειά του, να καταλαβαίνει τους κανόνες τις μορφές και τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να δαμάσει την φύση και να την υποτάξει στη σύμβαση της τέχνης.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Μαρία Πλούμπη, Υδάτινες Αναδύσεις

“Η Συνεκδοχή της Αθήνας”

Αίγλη Δράκου

Στοχος της παρούσας πτυχιακής εργασιας δεν ειναι να αναδειξει φωτογραφικα τον ετεροκλυτο χωρο του περιαστικου τοπίου της Αθηνας.Αν και αρχικα η κατευθυνση ήταν αυτή ανακάλυψα ότι μέσα από την φωτογραφία ήθελα να μεταφέρω τελικά το πως μοιαζει ο κόσμος όταν μπορέσεις να βρεθείς σε μια κατάσταση συνειδητοποίησης. Και είναι αυτη η συνειδητοποίηση που συμβαίνει όταν πραγματικά βλέπεις τον κόσμο γύρω σου με καθαρότητα αλλά και οξυμένο ενστικτο που με ενδιαφέρει.

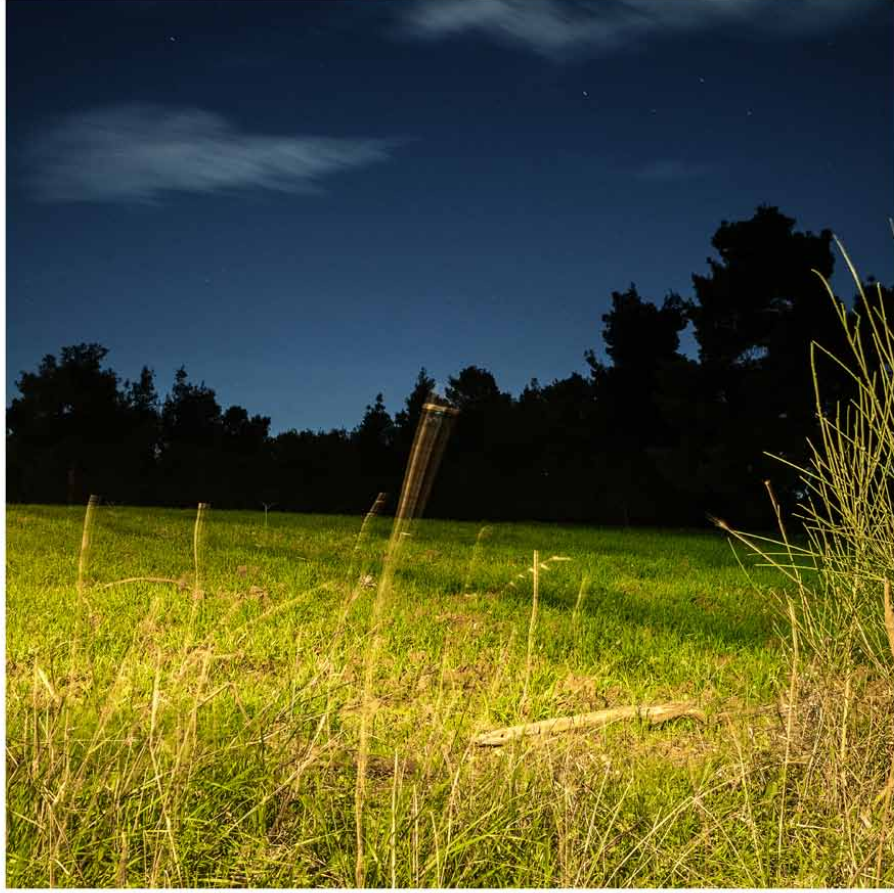
Διαλεξα τον χώρο αυτο γύρω απο την Αττική καθότι τα κομματα του τοπιου μεταμορφωνουν τις μορφες και δημιουργουν ανοίκεια και μυστηριώδη σχήματα.Μας τραβάει το παράξενο και το μυστηριώδες όταν έχει μια κάποια κρυμμένη σημασία για εμάς.Ανεξαρτήτως του μυστηρίου που για καποιους είναι θρησκευτικό ή πνευματικό ”υπαρχει πάντοτε κάποια έκκληση που (αντικειται)καταπατά στις ορθολογιστικές μας ικανότητες και έρχεται σε επαφή με εκείνα τα νοητικά στρώματα τα οποία οι ψυχολόγοι ονομάζουν ασυνείδητο” .Η συνεχης μαχη μεταξυ του φυσικου τοπιου και της εκβιομηχανισμένης πόλης ειναι παρουμε καταδεικνυοντας παγιδευμένους χώρους και αναπαντεχα τοπια.

Η επιλογή του νυχτερινού ήρθε περίπου ένα χρόνο πριν όπου άρχισα να πειραματίζομαι με αυτή την τεχνική.Η διαδικασία της φωτογραφισης είναι αυτό που με τράβηξε στα νυχτερινά καθώς επίσης και το γεγονός ότι η εικονα αποκτα μια αλλη δυναμική και μεταμορφώνει τα κατα τα αλλα πεζα αντικειμενα του τοπίου.Η εξερεύνηση του κόσμου μέσα από την φωτογραφική μηχανή ,οι μεγάλες εκθέσεις ,η ανακάλυψη του φωτός σε σημεία όπου το μάτι δεν έχει την δυνατότητα να αποκωδικοποιήσει την πληροφορία καθώς και η ελευθερη και αυθόρμητη εκφραση για την δημιουργία μιας νέας πραγματικότητας ήταν τα στοιχεία που με έκαναν να διαλέξω να δουλέψω σε αυτη την ενότητα.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Αίγλη Δράκου, Η Συνεκδοχή της Πόλης

“Σημαντικά κτίρια της Αθήνας από το 1880 μέχρι και σήμερα”

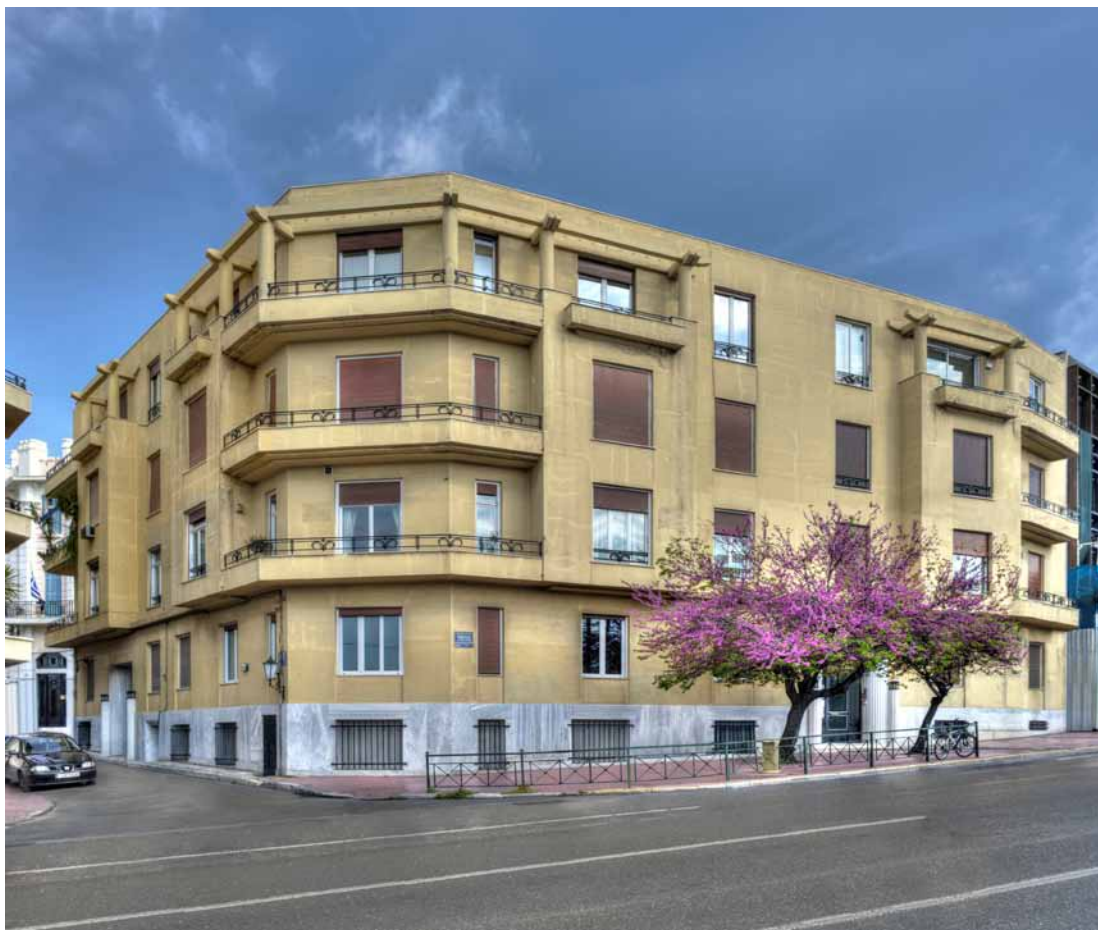
Χριστίνα Παπαγεωργίου και Παναγιώτα Κουνάδη

Η παρούσα πτυχιακή εργασία αποτελεί μια προσπάθεια φωτογραφικής καταγραφής κλασικών και μοντέρνων κτιρίων του 19ου και 20ού αιώνα, κτίρια που χαρακτηρίζουν την Αθήνα και παρουσιάζουν ιδιαίτερο ιστορικό και αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον. Η σύλληψη της ιδέας και η πραγματοποίησή της ήταν απόρροια έρευνας σχετικά με τα αρχιτεκτονικά φωτογραφικά αρχεία στο διαδίκτυο. Μελετήθηκε το έργο της ομάδας Monumenta, η οποία ερευνά και καταγράφει κτίρια της Αθήνας χρονολογούμενα από το 1830 μέχρι το 1940 με σκοπό τη μελέτη, την προστασία και την ανάδειξή τους, το ευρωπαϊκό πρόγραμμα «Πολιτισμός 2000 - Η ανακάλυψη της σύγχρονης αρχιτεκτονικής στο Παρίσι, το Λονδίνο και την Αθήνα», έργο που εστιάζει στην προβολή της σύγχρονης αρχιτεκτονικής κληρονομιάς στις τρεις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες και επιτρέπει στο ευρύτερο κοινό αλλά και στους ειδικούς να ανακαλύψουν την αρχιτεκτονική των τριών πρωτευουσών μέσα από εικονικές και πραγματικές διαδρομές. Τέλος, ερευνήθηκαν αντίστοιχες ομαδοποιήσεις και καταγραφές αρχιτεκτονικών ιστοσελίδων στο διαδίκτυο. Παρατηρήθηκε ότι ελάχιστα κτίρια, έχουν φωτογραφηθεί με τρόπο τέτοιο που να παρουσιάζεται η αρχιτεκτονική τους μοναδικότητα, αισθητική και «λάμψη». Έτσι, αποφασίστηκε να ξεκινήσει η δημιουργία μιας φωτογραφικής τράπεζας μερικών από τα πιο σημαντικά αρχιτεκτονικά έργα της Αθήνας. Επιλέχθηκαν χαρακτηριστικά κτίρια από διάφορες περιόδους, προκειμένου να δοθεί μια όσο το δυνατόν περισσότερο ολοκληρωμένη εικόνα της φωτογραφικής αυτής συλλογής.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΓΙΑΓΚΟΣ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Χριστίνα Παπαγεωργίου και Παναγιώτα Κουνάδη
Πολυκατοικία Μεσοπολέμου

Χριστίνα Παπαγεωργίου και Παναγιώτα Κουνάδη
ALPHA BANK

Χριστίνα Παπαγεωργίου και Παναγιώτα Κουνάδη
Αρσάκειο Παρθεναγωγείο

“Αρχιτεκτονική φωτογράφιση του Reichstag Glass Dome”

Σοφία Κατσικάδη

Το Ράιχσταγκ (γερμ. Reichstag) είναι το κτήριο που στεγάζει το Γερμανικό ομοσπονδιακό κοινοβούλιο (γερμ. Bundestag) στο Βερολίνο. «Reichstag Glass Dome» ονομάζεται ο γυάλινος τρούλος που βρίσκεται στο άνω μέρος του κοινοβουλίου, ο οποίος κατασκευάστηκε στην ανακαίνιση του 1993 από τον αρχιτέκτονα Norman Foster και συμβολίζει την επανένωση της Γερμανίας.

Φωτογραφίζοντας αυτό το θόλο, που είναι υπόδειγμα της μοντέρνας αρχιτεκτονικής, προσπάθεια μου είναι να αναδείξω την αρχιτεκτονική φωτογραφία όχι ως μια απλή καταγραφή του κτηρίου, αλλά ως ένα «παιχνίδι» με τη συμμετρία, τους άξονες, το κέντρο βάρους, την «ένταση», τις διαγώνιες, την προοπτική, τις λεπτομέρειες και όποια στοιχεία μπορεί να χρησιμοποιήσει κανείς για να δημιουργήσει εικόνες που δίνουν ζωή στον σχεδιασμό της αρχιτεκτονικής.

Η φωτογραφία συνέβαλε πολύ στην εξέλιξη και ανάδειξη της αρχιτεκτονικής. Ως αποτέλεσμα η ιστορία αυτών των 2 τεχνών εξελίσσεται παράλληλα.

Παράθεση από ένα άρθρο του 1934 από τον P. Morton Shand :

«Οι δύο τομείς στους οποίους το πνεύμα της εποχής μας έχει επιτύχει τη πιο σαφή εκδήλωση του είναι η φωτογραφία και η αρχιτεκτονική. Η σύγχρονη φωτογραφία γέννησε τη σύγχρονη αρχιτεκτονική, ή το αντίστροφο;»

Στην αρχή η διαφημιστική αρχιτεκτονική φωτογραφία αντιμετωπίστηκε σαν απλή καταγραφή, κάτι όμως που με την εξέλιξη της φωτογραφίας και της διαφήμισης ξεπεράστηκε. Νέες ιδέες και ματιές εμφανίστηκαν και δημιούργησαν τη «νέα» αρχιτεκτονική φωτογραφία, που περιελάμβανε τολμηρές λήψεις, έντονες εικόνες και νέες οπτικές γωνίες.

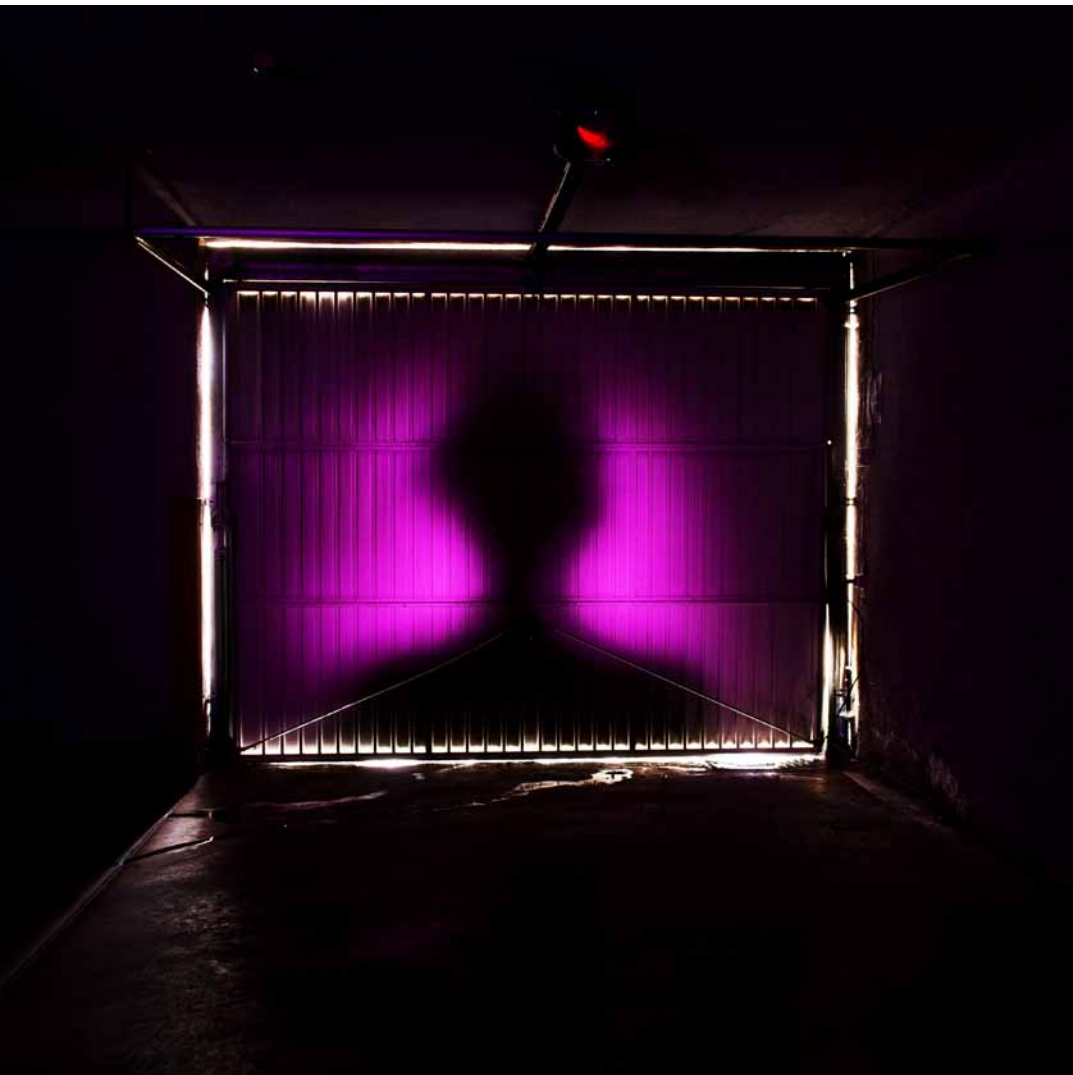
Αυτό το είδος φωτογραφίας έχει αυξημένες τεχνικές απαιτήσεις και δυσκολίες που όμως αντιμετωπίζονται με γνώσεις, πάθος και υπομονή.

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

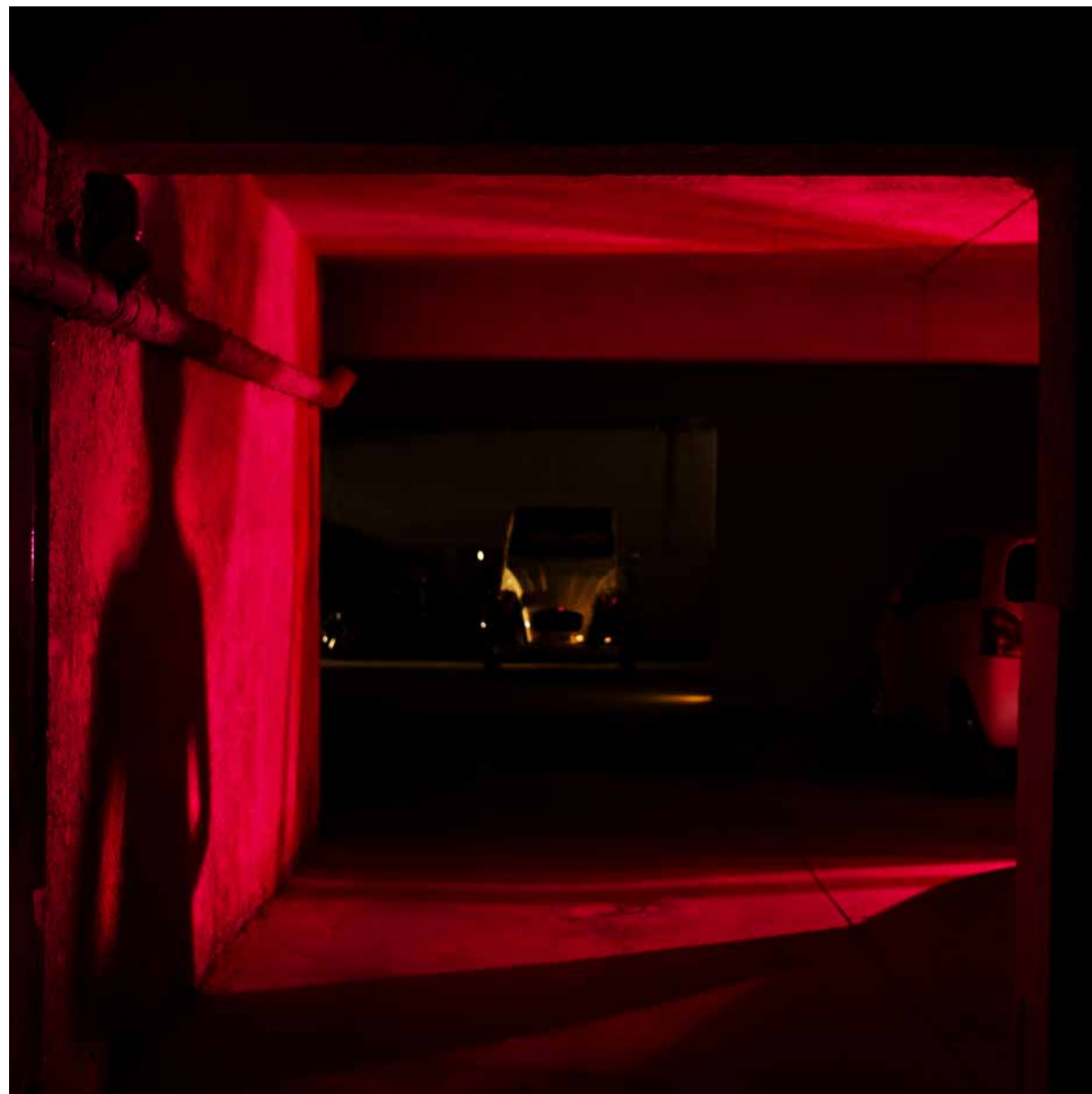
ΑΘΗΝΑ, ΙΟΥΝΙΟΣ 2014

Σοφία Κατσιάδη, Αρχιτεκτονική φωτογράφιση του
Reichstag Glass Dome

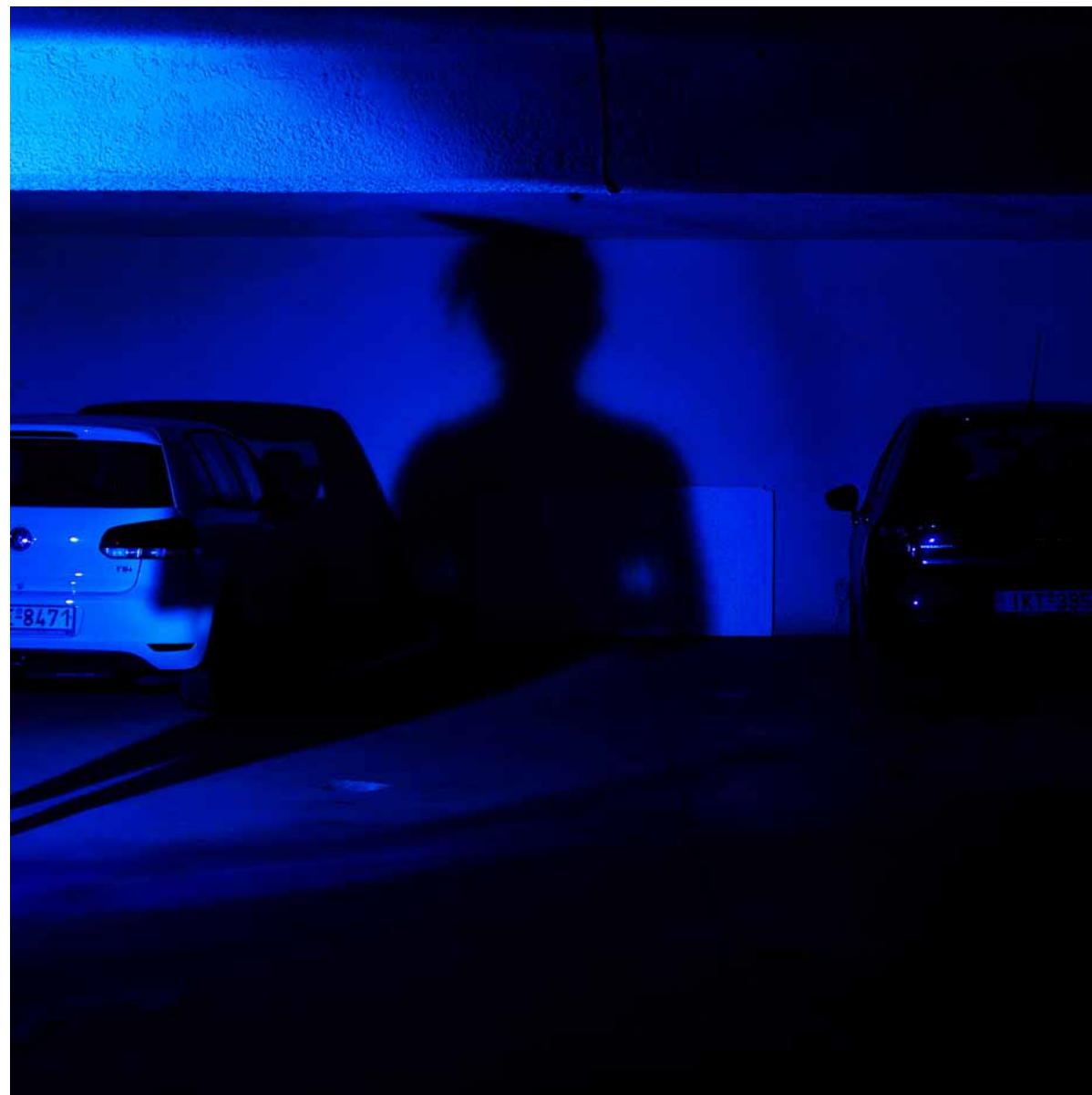

Ιουλιέττα Ναζλίδου, Θέατρο Σκιών

Ιουλιέττα Ναζλίδου, Θέατρο Σκιών

Κασσάνδρα Μπαζοπούλου, Sensing Nature

Κασσάνδρα Μπαζοπούλου, Sensing Nature

Χριστίνα Διακάκη, Hypnosis

Χριστίνα Διακάκη, Hypnosis

Σωτήρης Γρηγορακάκης, Βιομηχανική Ζώνη

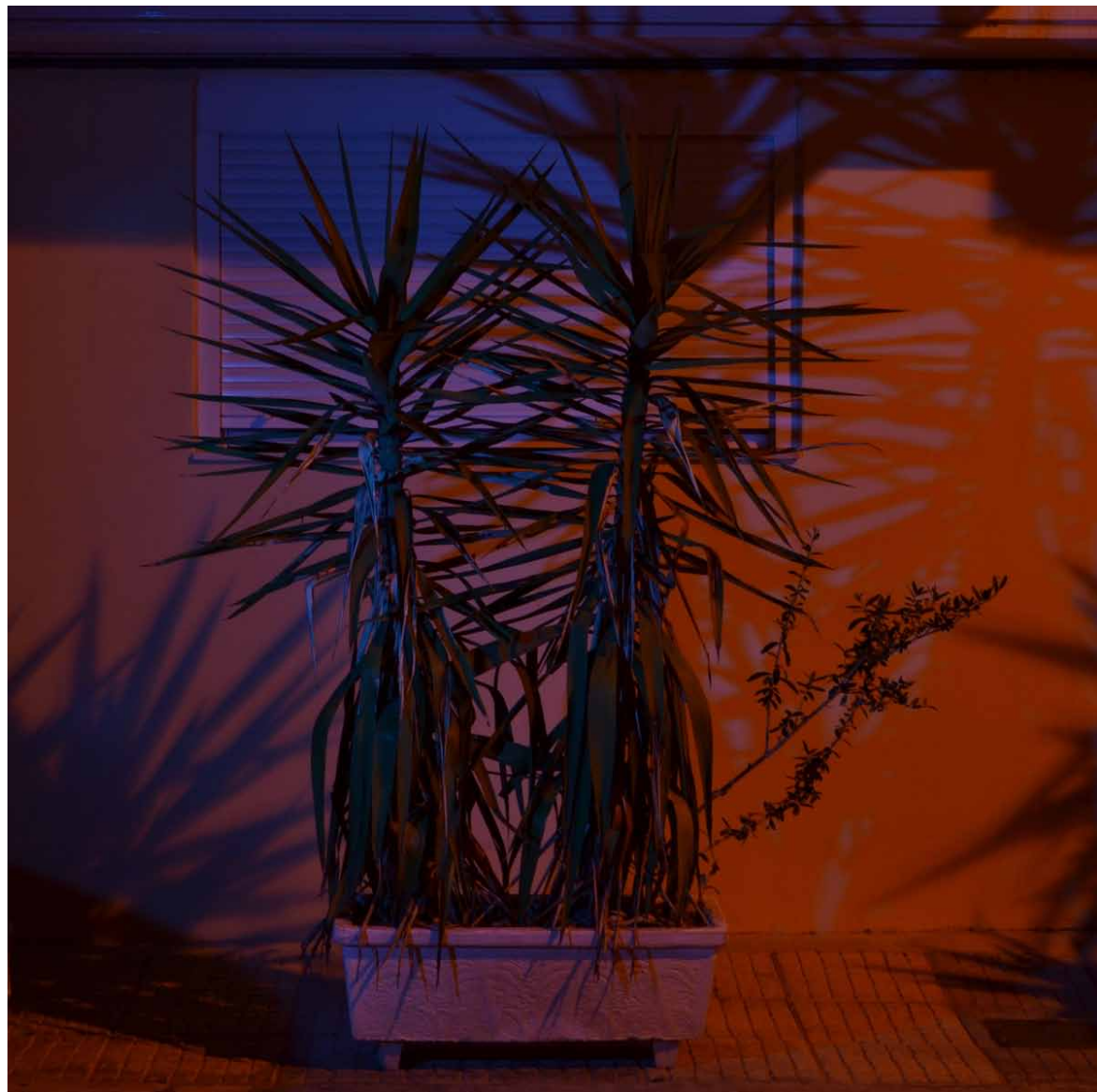

Σωτήρης Γρηγορακάκης, Βιομηχανική Ζώνη

Νικολέτα Παπαγεωργίου, Plant Escapes

Χριστιάννα Ξένου, Ενθύμιον Αθηνών

Χριστιάννα Ξένου, Ενθύμιον Αθηνών

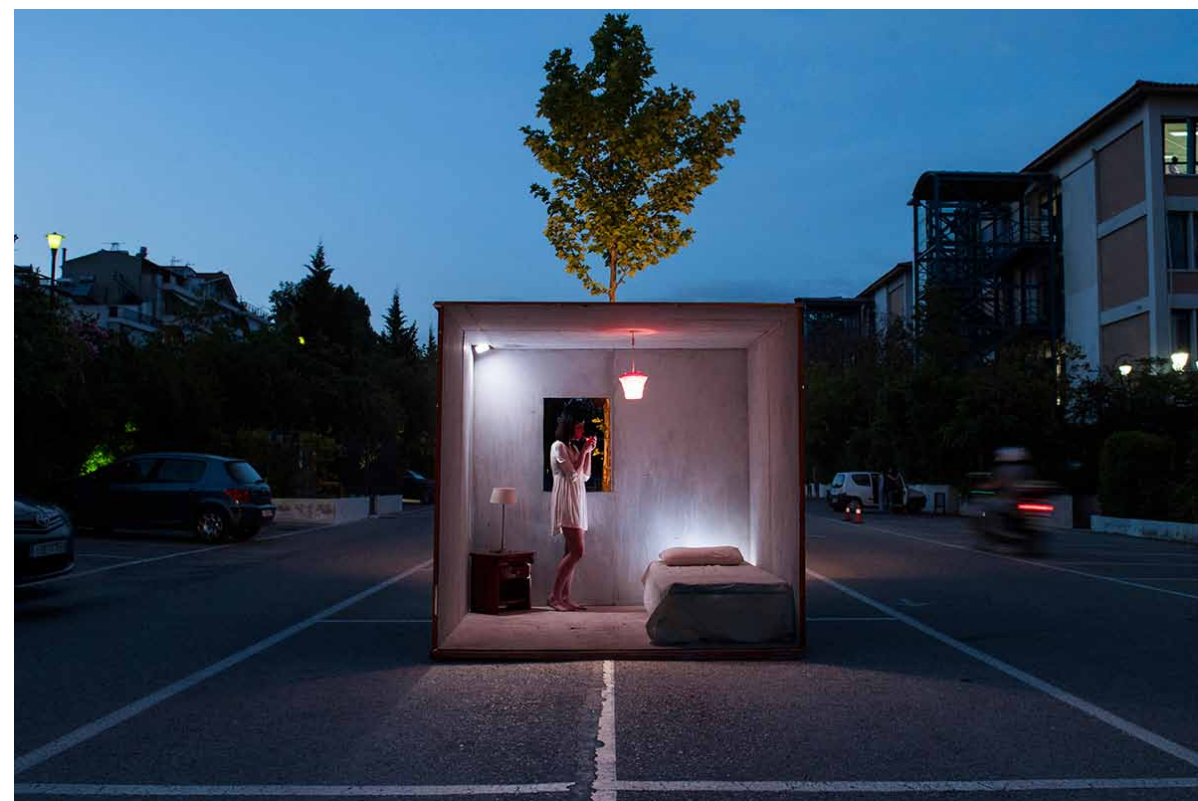

Θοδωρής Παπαδάκης, Home Again

Θοδωρής Παπαδάκης, Home Again

Ηλιάνα Μεινιάνη, Urban Flaneur

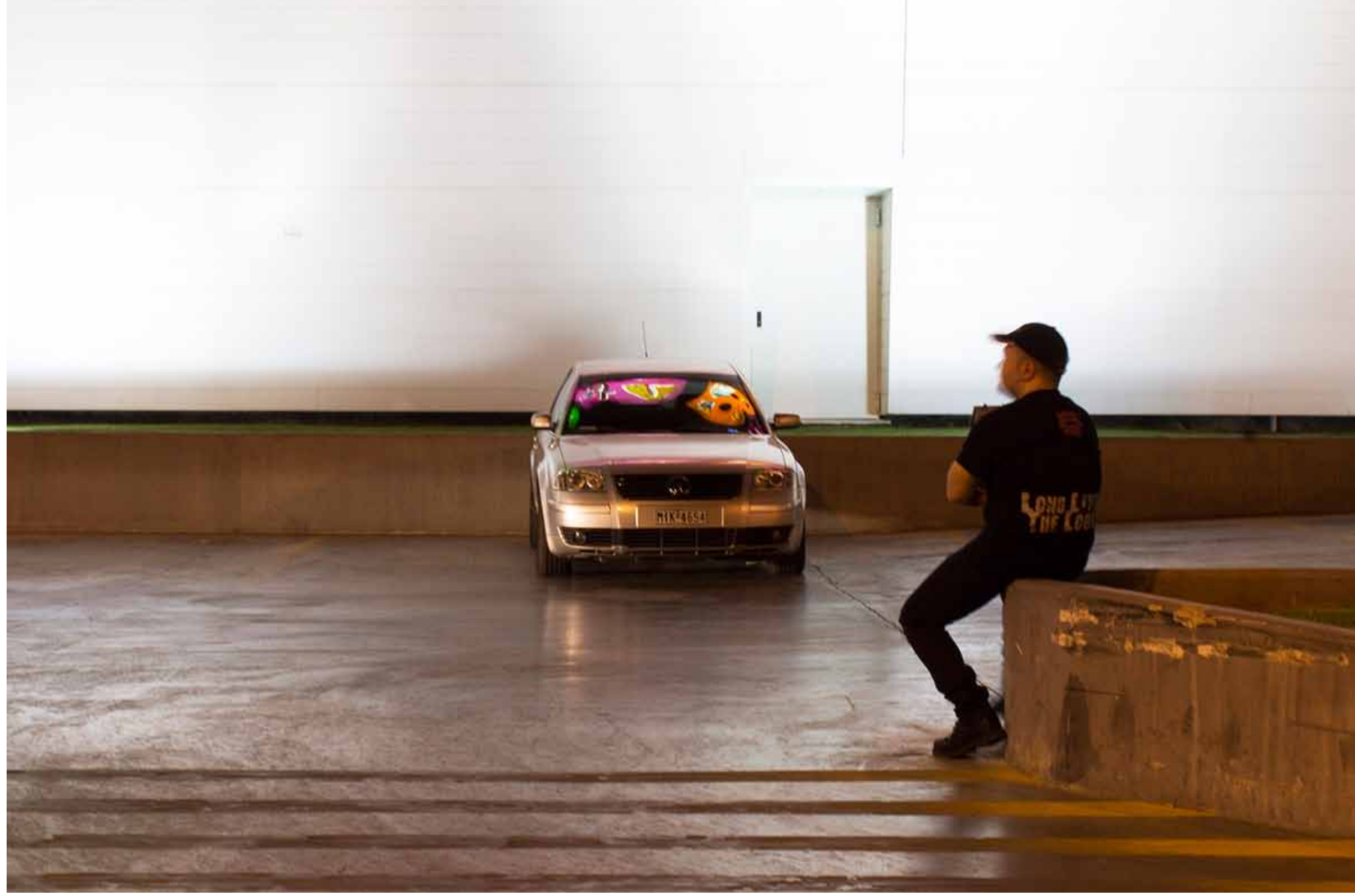

Ηλιάννα Μείντάνη, Urban Flaneur

Αλίκη Κωστοπούλου, The Urban Scape Figures

Μαρία Δημητρίου, Πρόσωπα της Πόλης

Κατερίνα Ανδριανού, Πορτραίτα

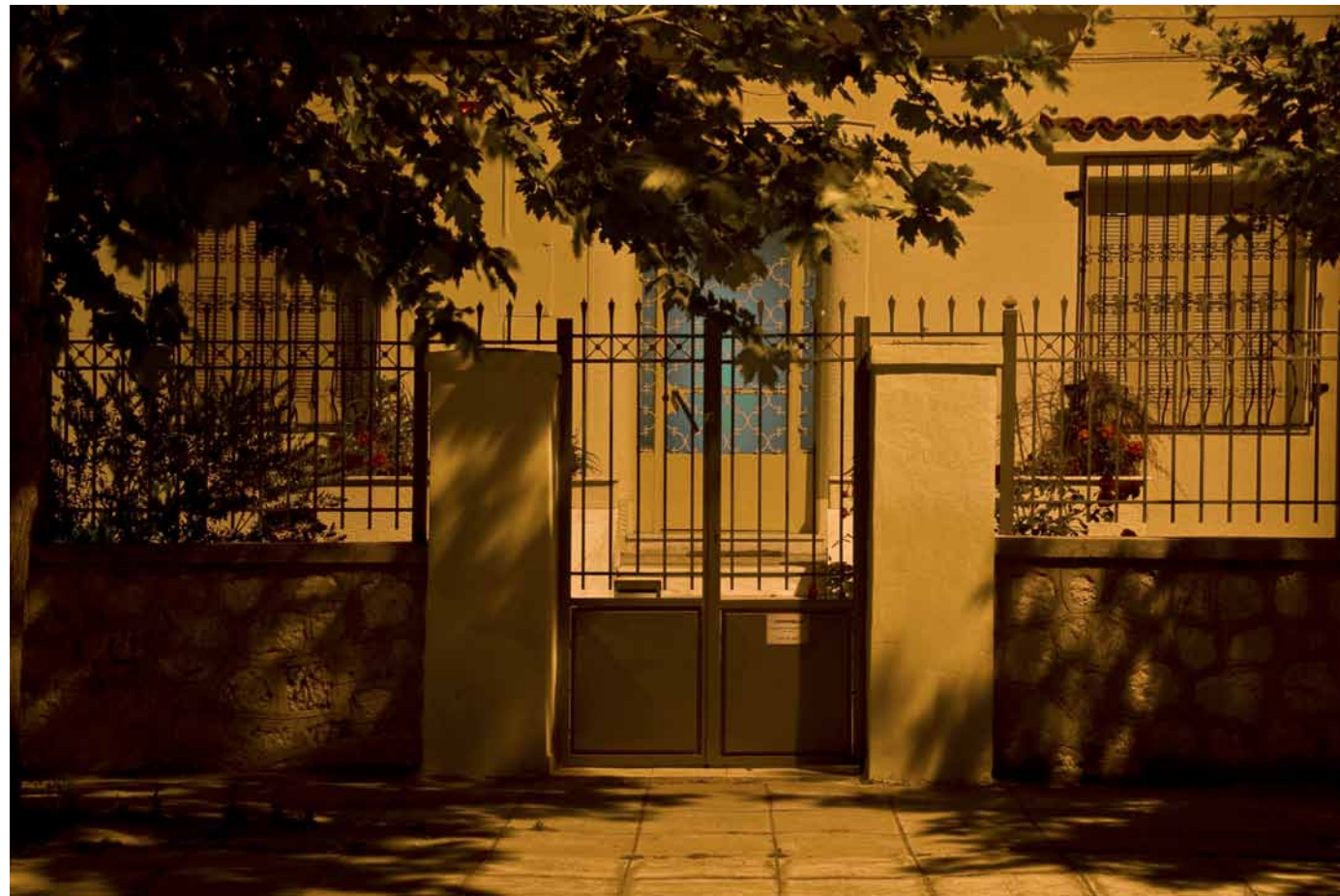

Χριστίνα Πίρουλα Γοδού, Νυχτερινοί Δρόμοι

Χριστίνα Πίρουλα Γοδού, Ιδιωτικού Κήποι

Ειρήνη Κρούση, Ετερογλωσσική Εκφραση

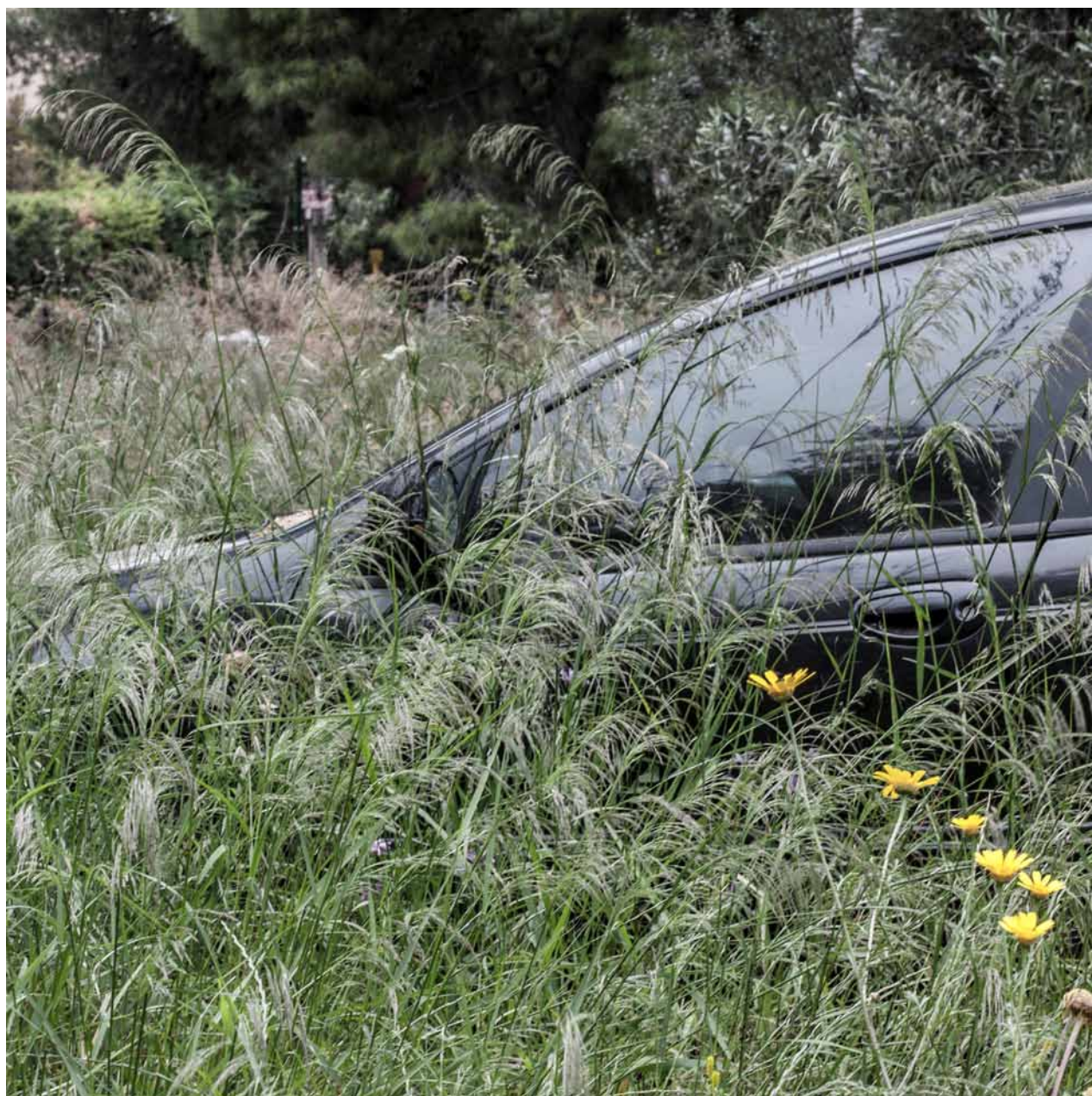

Στεφανία Πέτσα, Industrial Zone

Στεφανία Πέτσα, Industrial Zone

Κουρουμλή Χριστίνα, Το κυνήγι του χαμένου θησαυρού

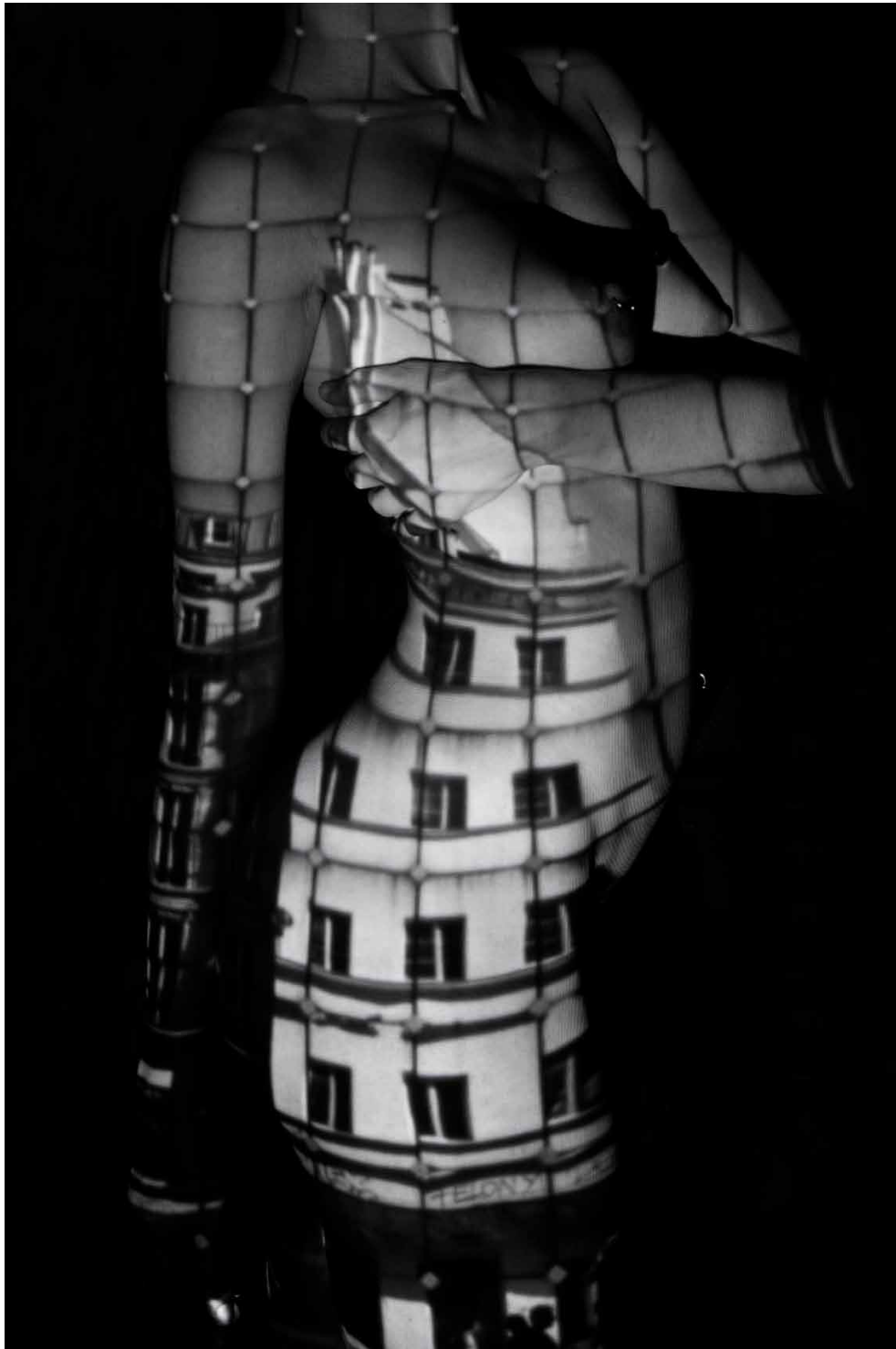
Αντώνης Λέκκος, Ολυμπιακές Εγκαταστάσεις

Αντώνης Λέκκος, Ολυμπιακές Εγκαταστάσεις

Δήμητρα Τριανταφύλλου, Αστικό Σώμα

Ανδρέας Βεκίνης, Τερψιθέα

Κατερίνα Τσακίρη, Βιομηχανικό Τοπίο

Χρίστος Καραγιάννης, Αστικό Τοπίο

Ευαγγελία Στύλου, Άνευ Τίτλου

Μαρία Κότσιφα, Αστικό Τοπίο

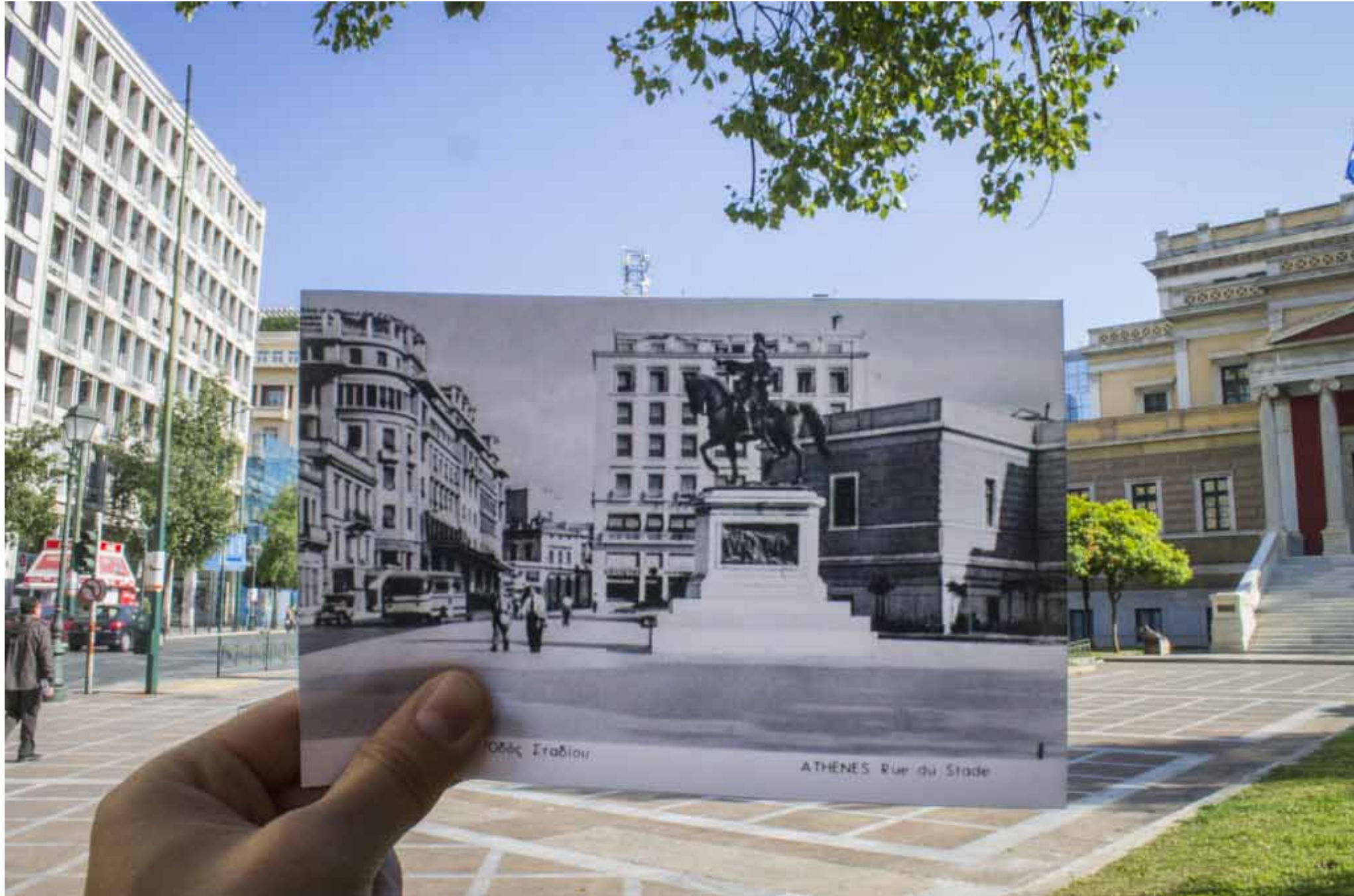

Αφροδίτη Γαρνέλη, Future

Λευτέρης Χατερός, Η Αθήνα του τότε και του Σήμερα

Μαρία Σερέτη, Πανοραμικά Τοπία

Κατερίνα Ανδριανού

Δημήτρης Τζώρτζης

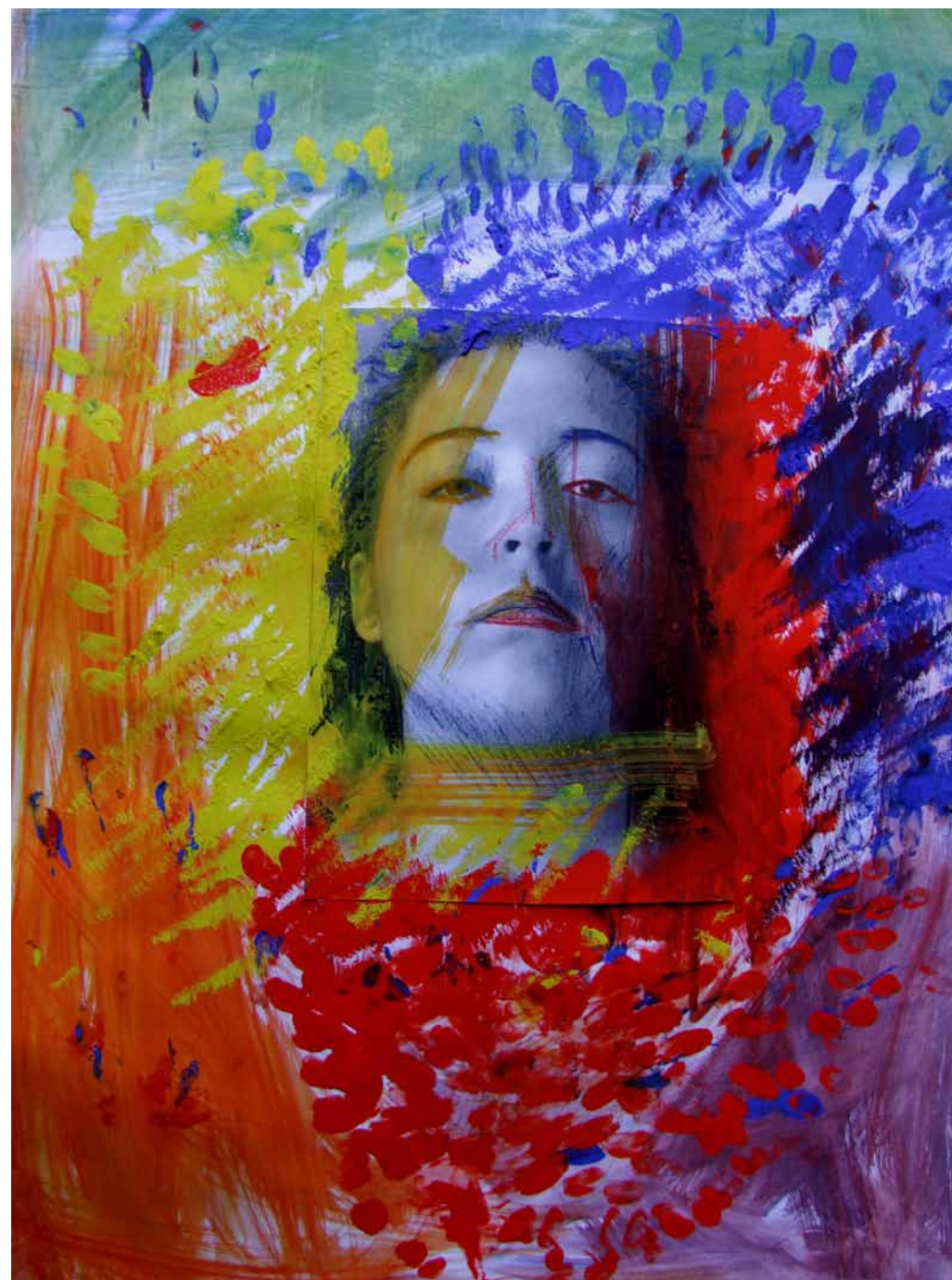

Γιώργος Καλογεράκης

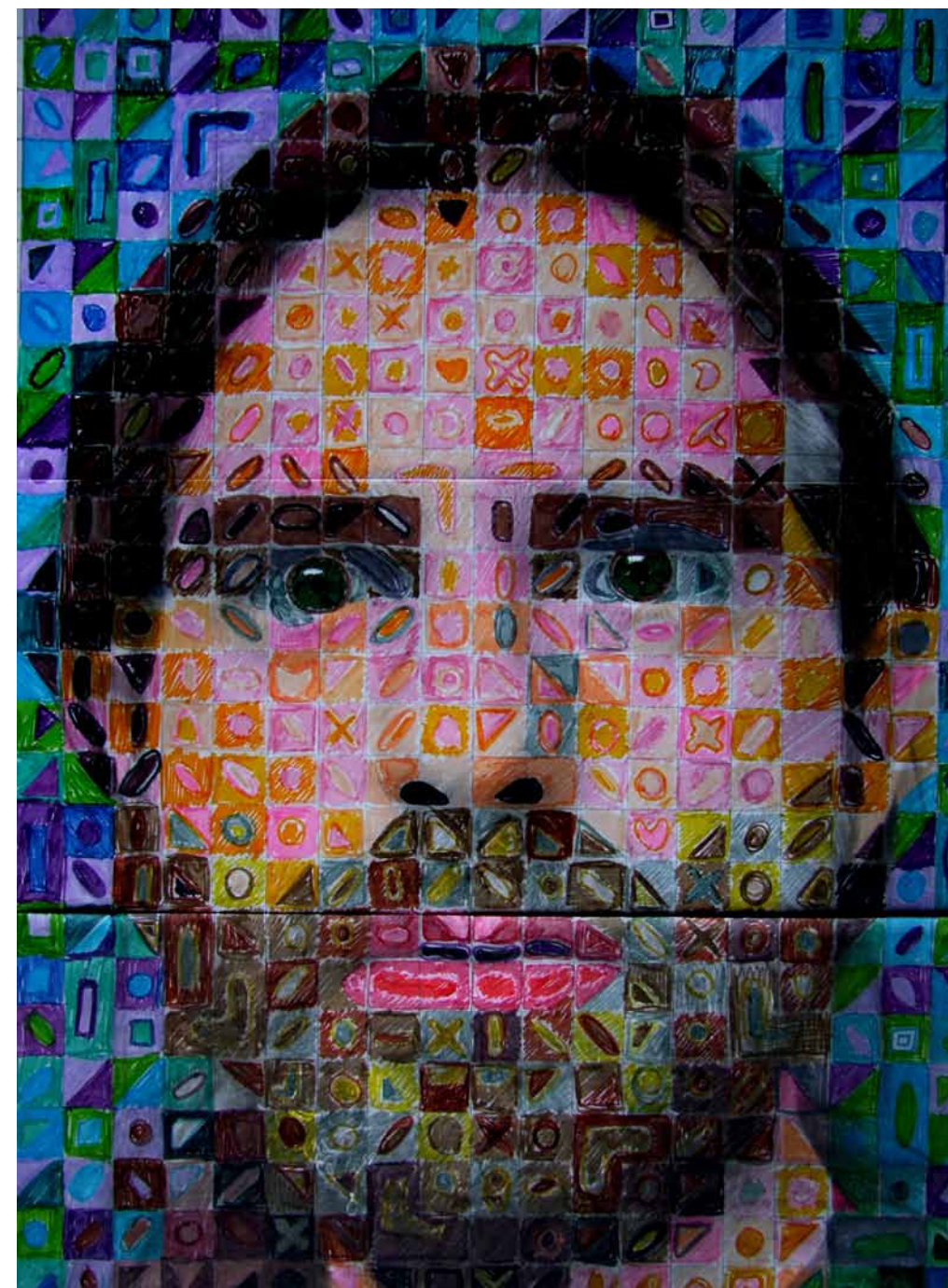
Γιάννης Χατζαράς

Ελένη Γρίβα

Ελένη Σταυρίδη

Μιχάλης Μασούρης

Ράνια Κιουλού

Κατερίνα Ξεπαπαδάκου

Κέλλυ Ελβανίδη

Μάνος Καλαφατέλης

Ελευθέριος Χαρτερός

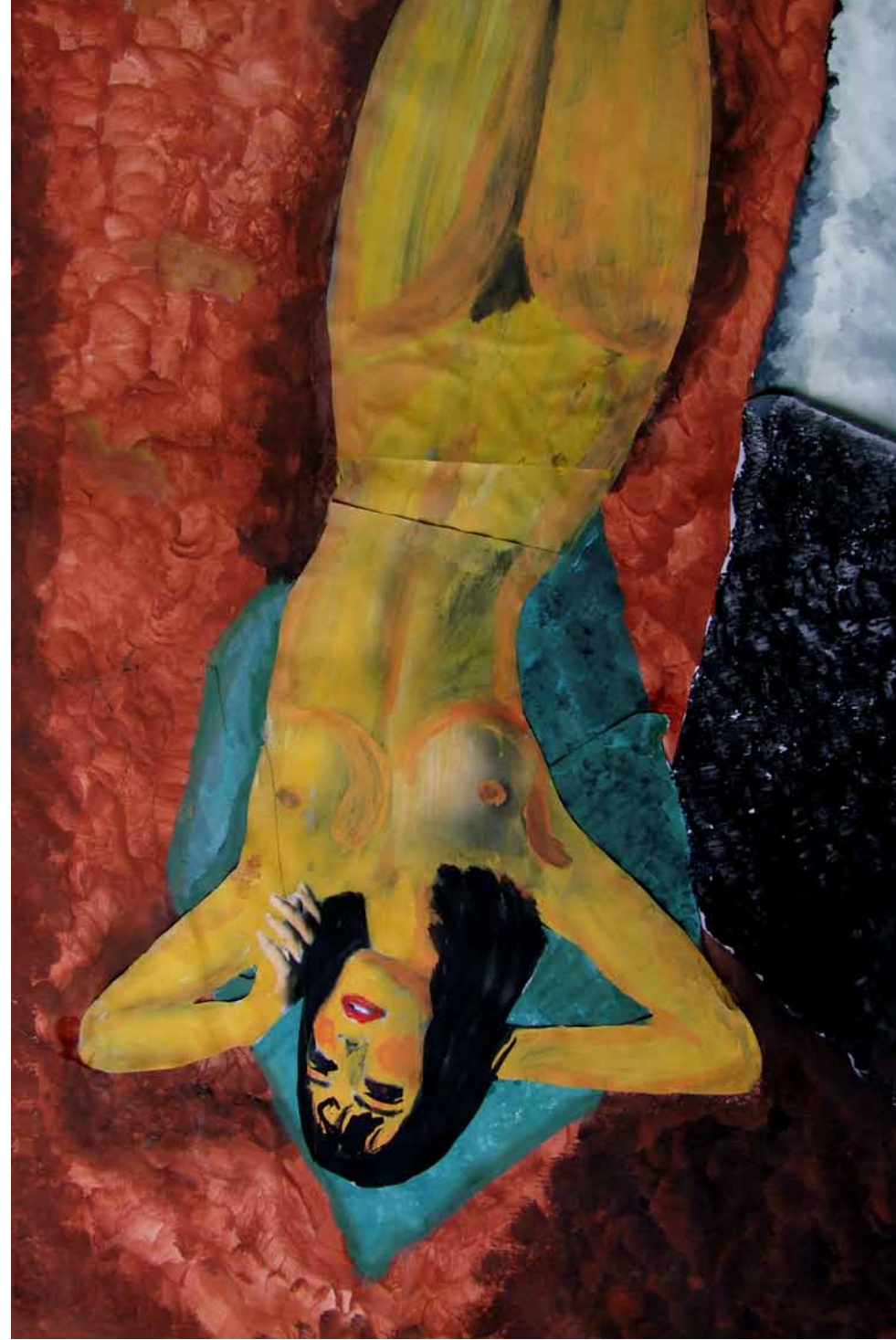

Ελένη Χατζηβασίλη

Χριστίνα Διακάκη

Χρυσάνθη Λυκούση

Ράνια Κιουλού

Χαρά Τάκου

Βασιλική Κούτρη

Ανίσα Τζομάκη

Μαριάννα Λιάκου

Μαριονέλα Σατζάκου

Μαρία Δημητρίου

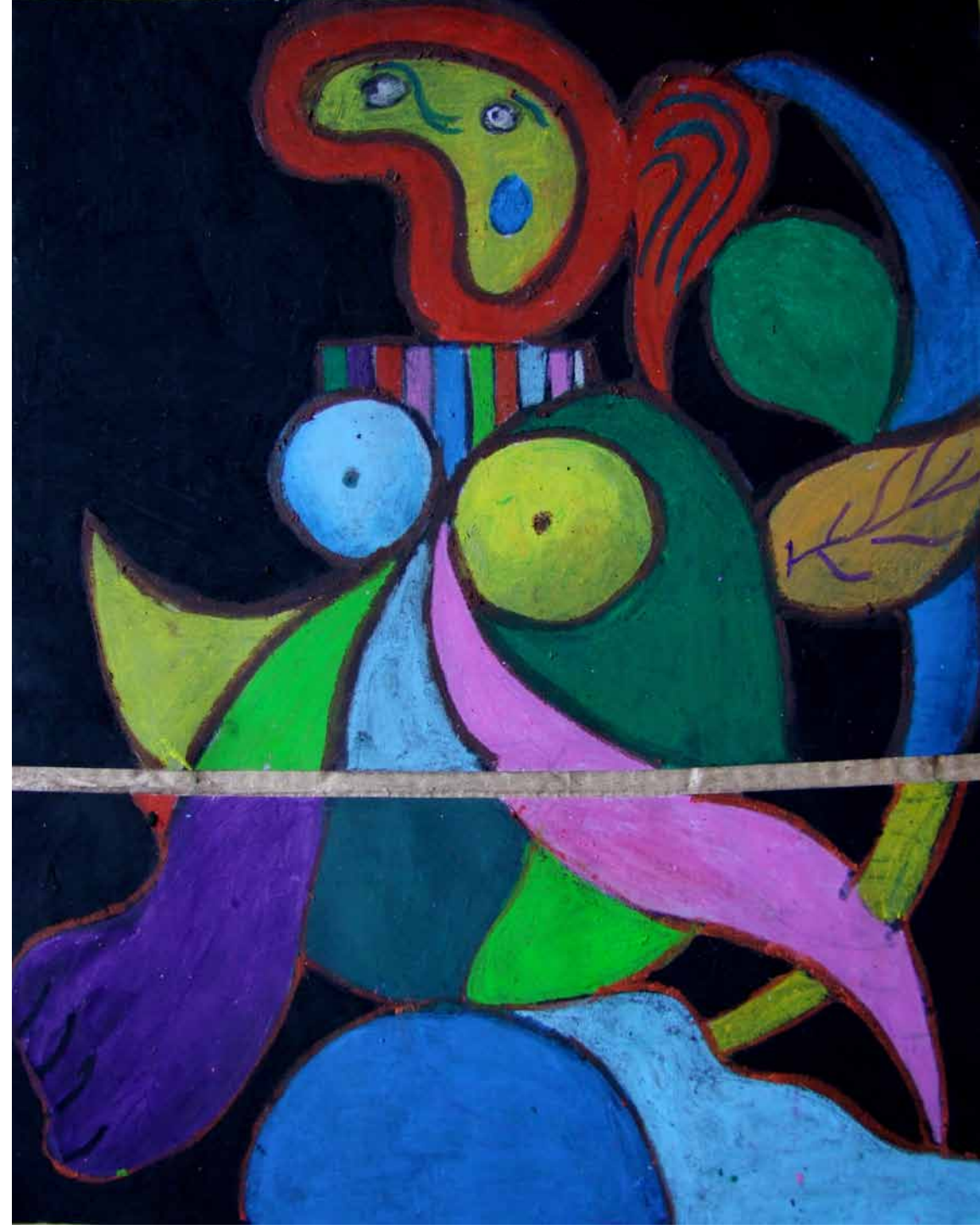
Στεφανία Πέτσου

Τζένη Λίκοκα

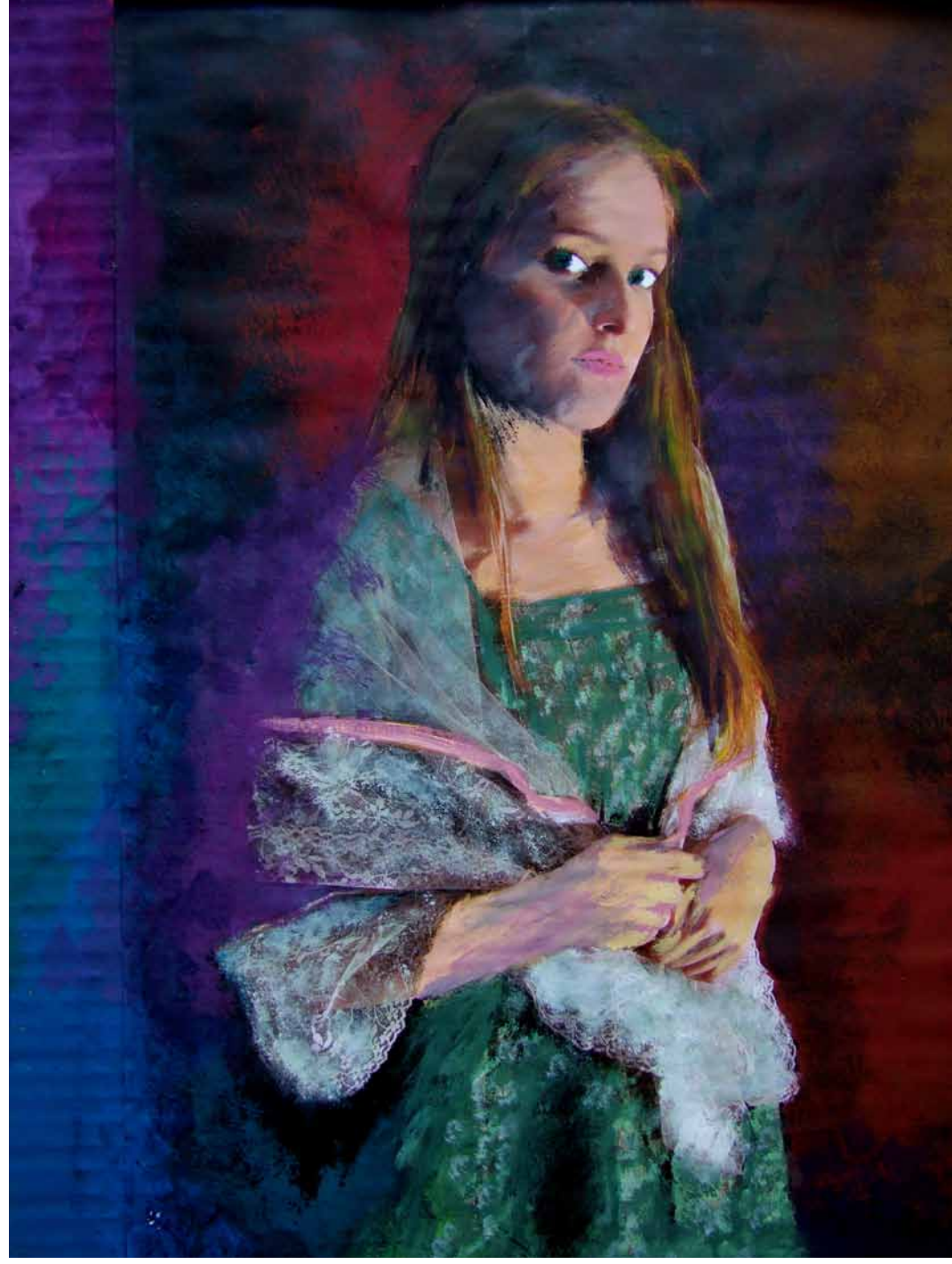
Λίλιαν Αντωνίου

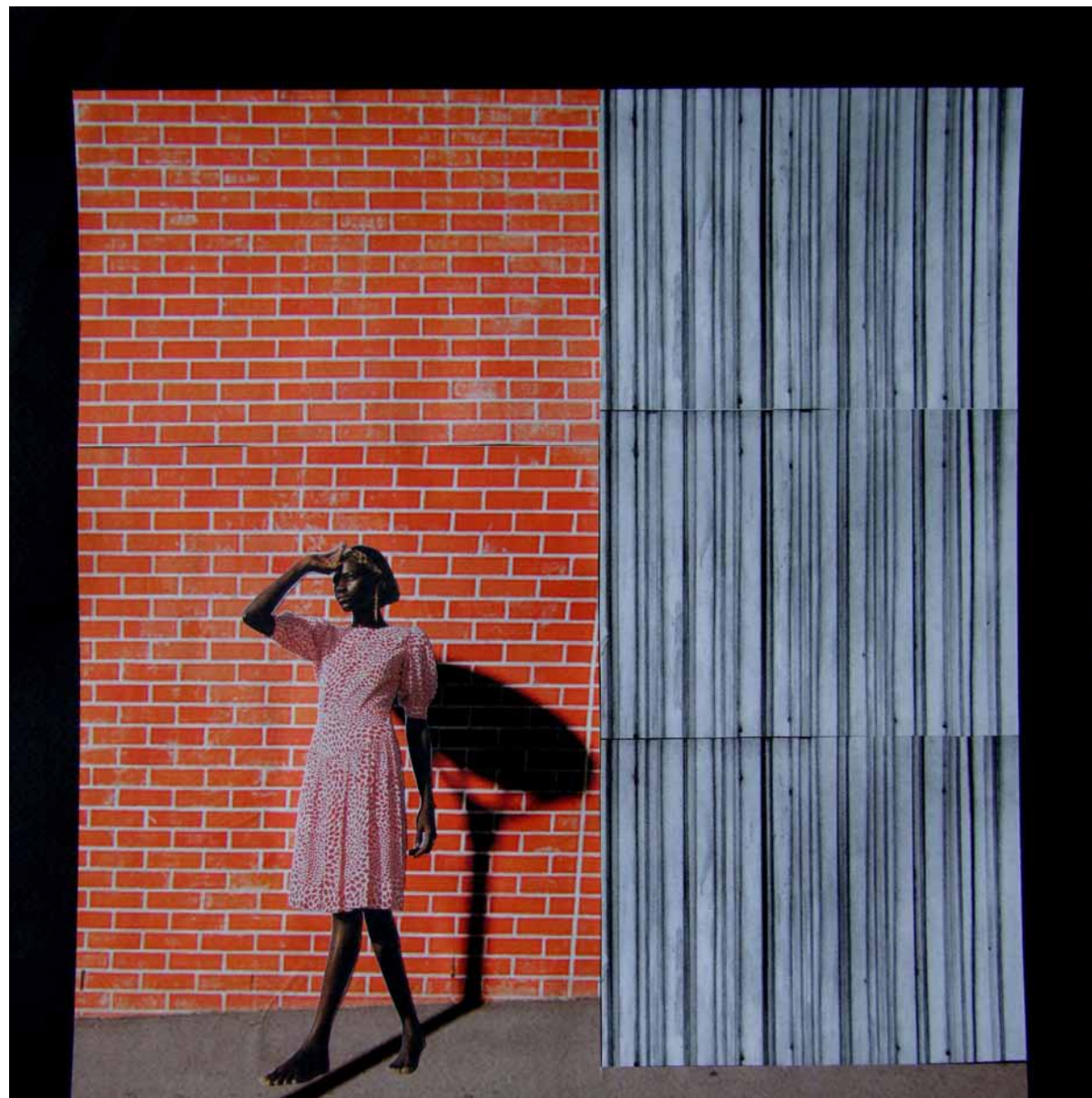

Ιουλιέττα Νατζίδου

Ηλιόνα Μειντάνη

Ασημίνα Στεφανίδου

Μιχάλης Μασούρης

Μιχάλης Μασούρης

Ασημίνα Στεφανίδου

Ελευθέριος Χαρτερός

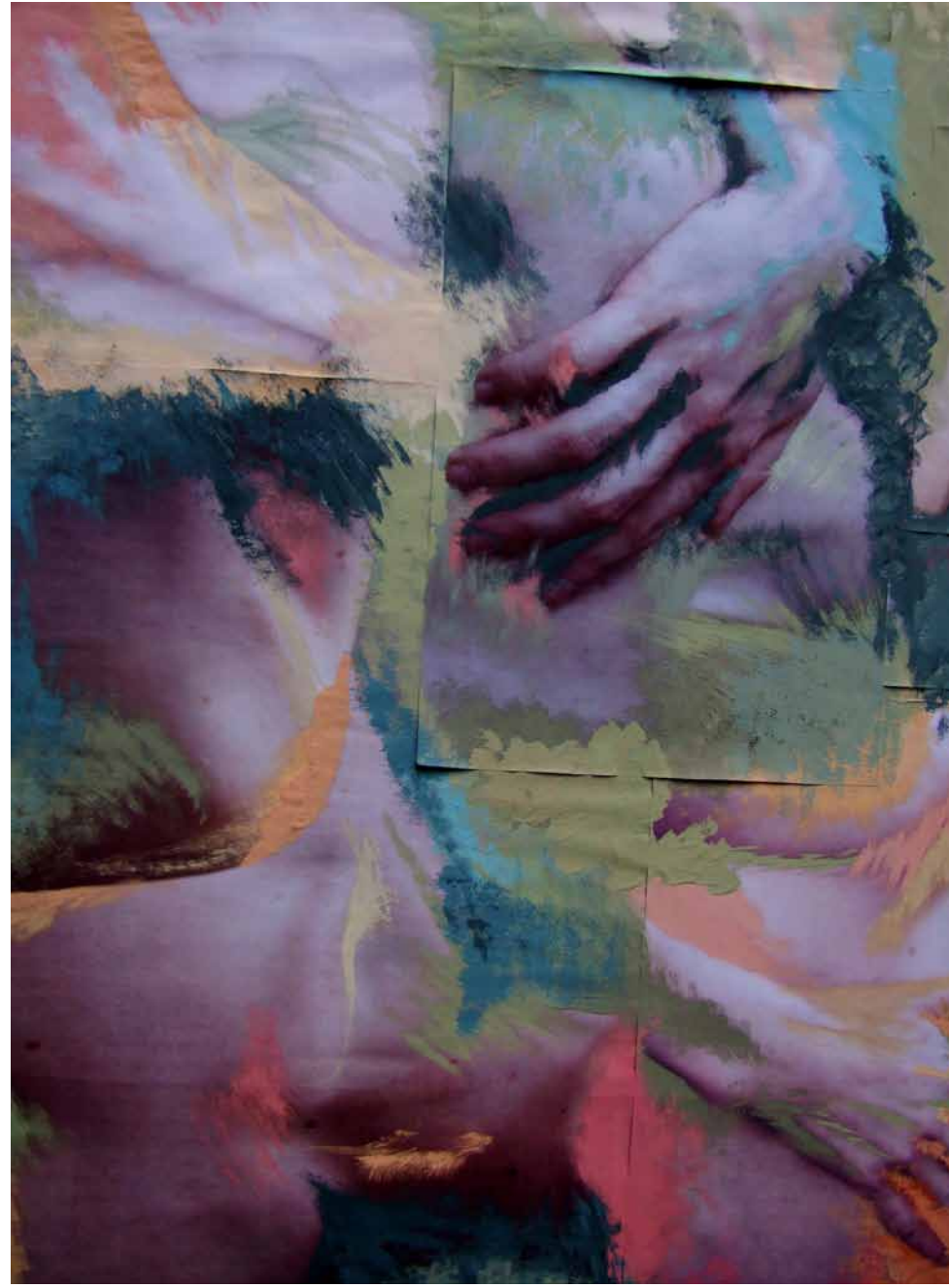
Λιάνα Σκαλτσή

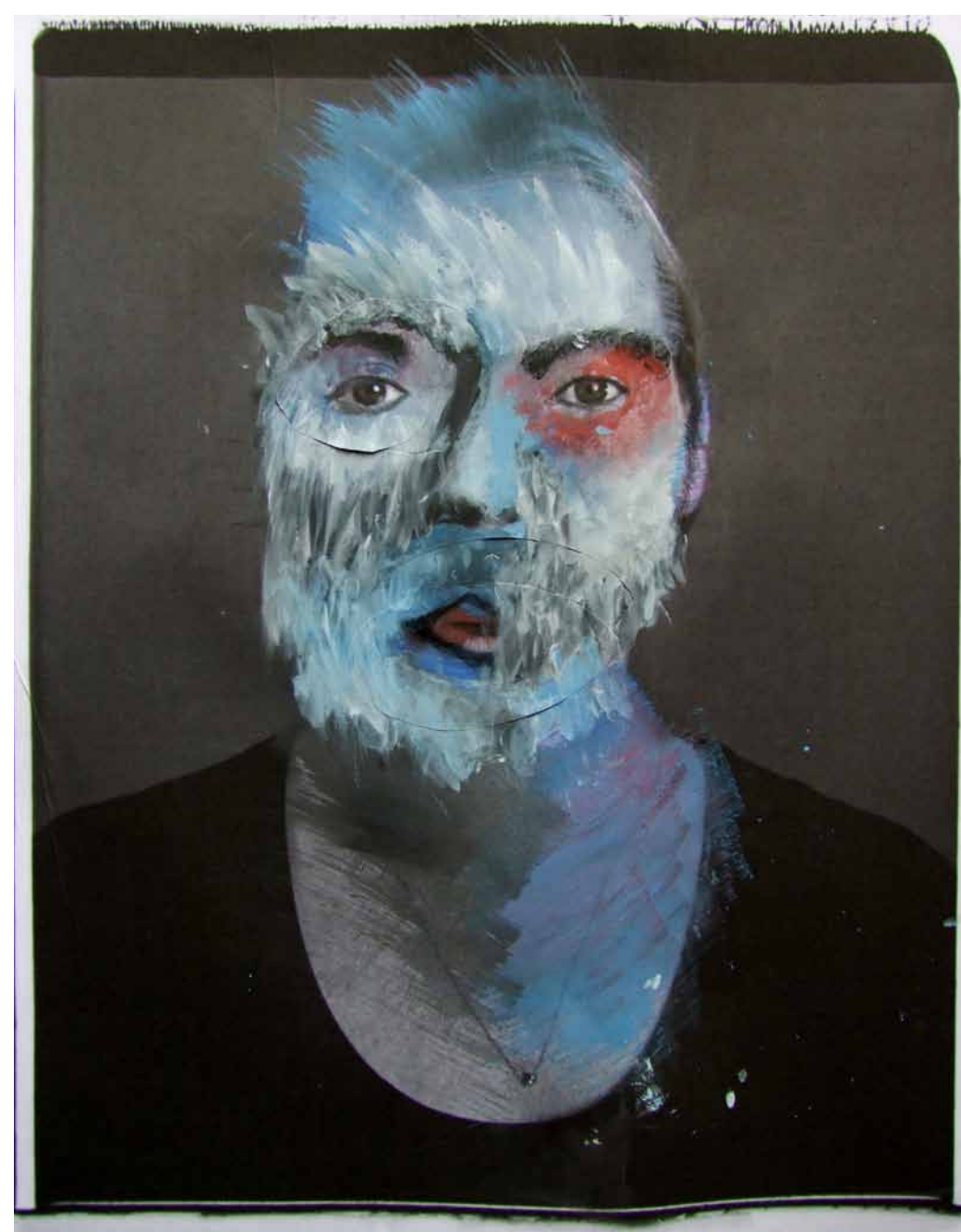
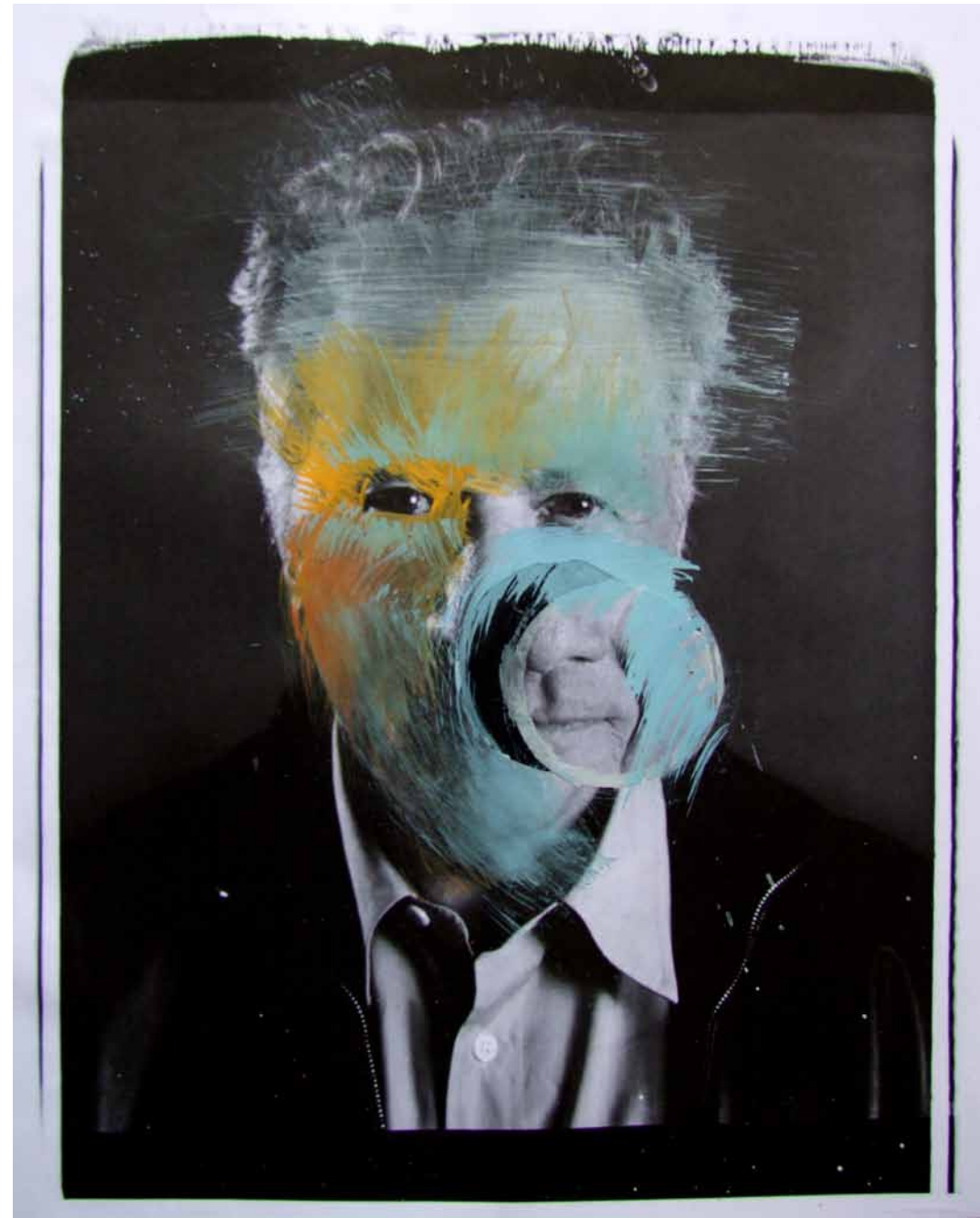

Λιάνα Σκαλτσή

Ηλιάνα Μειντάνη

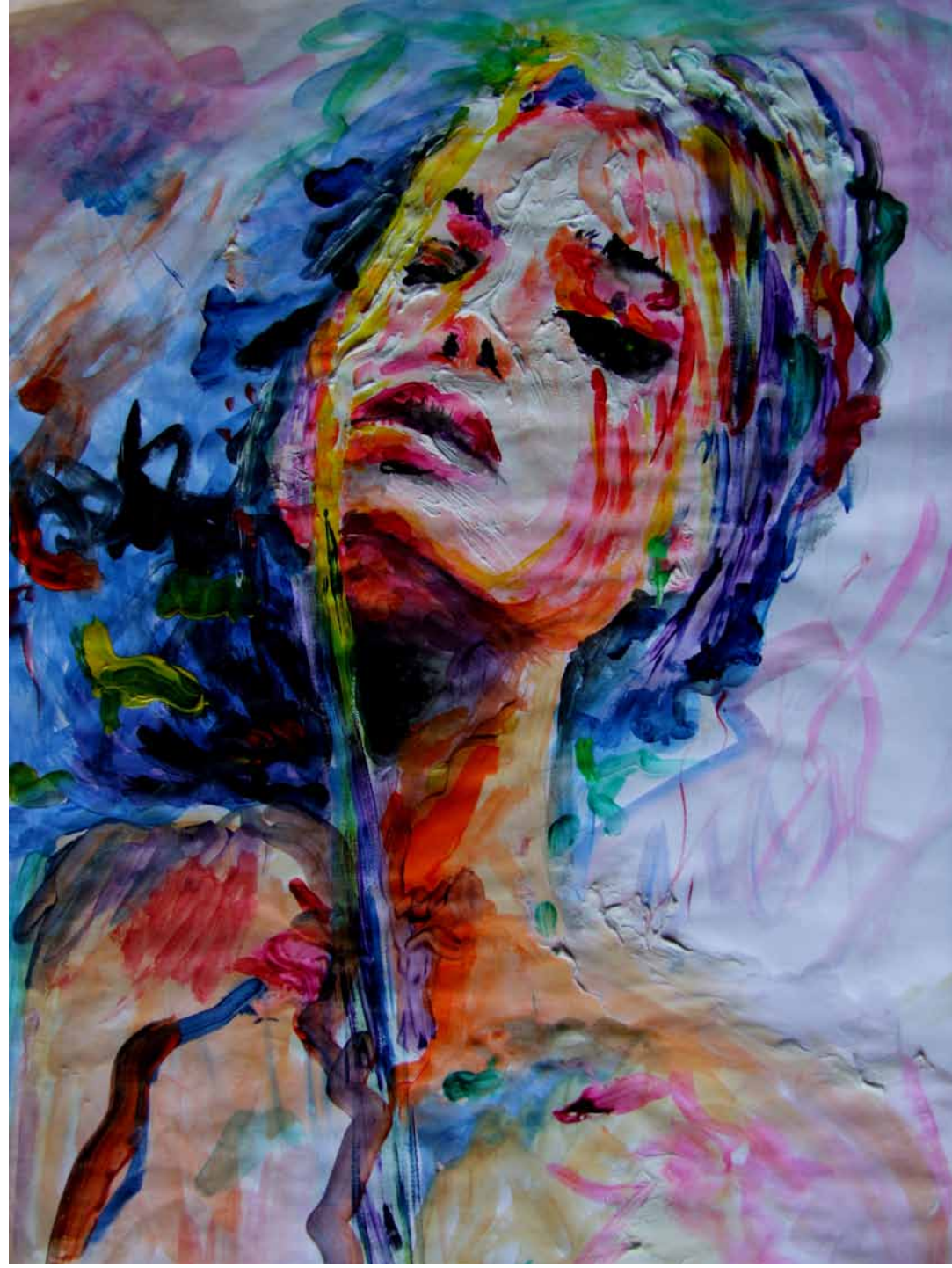

Μαρία Σερέτη

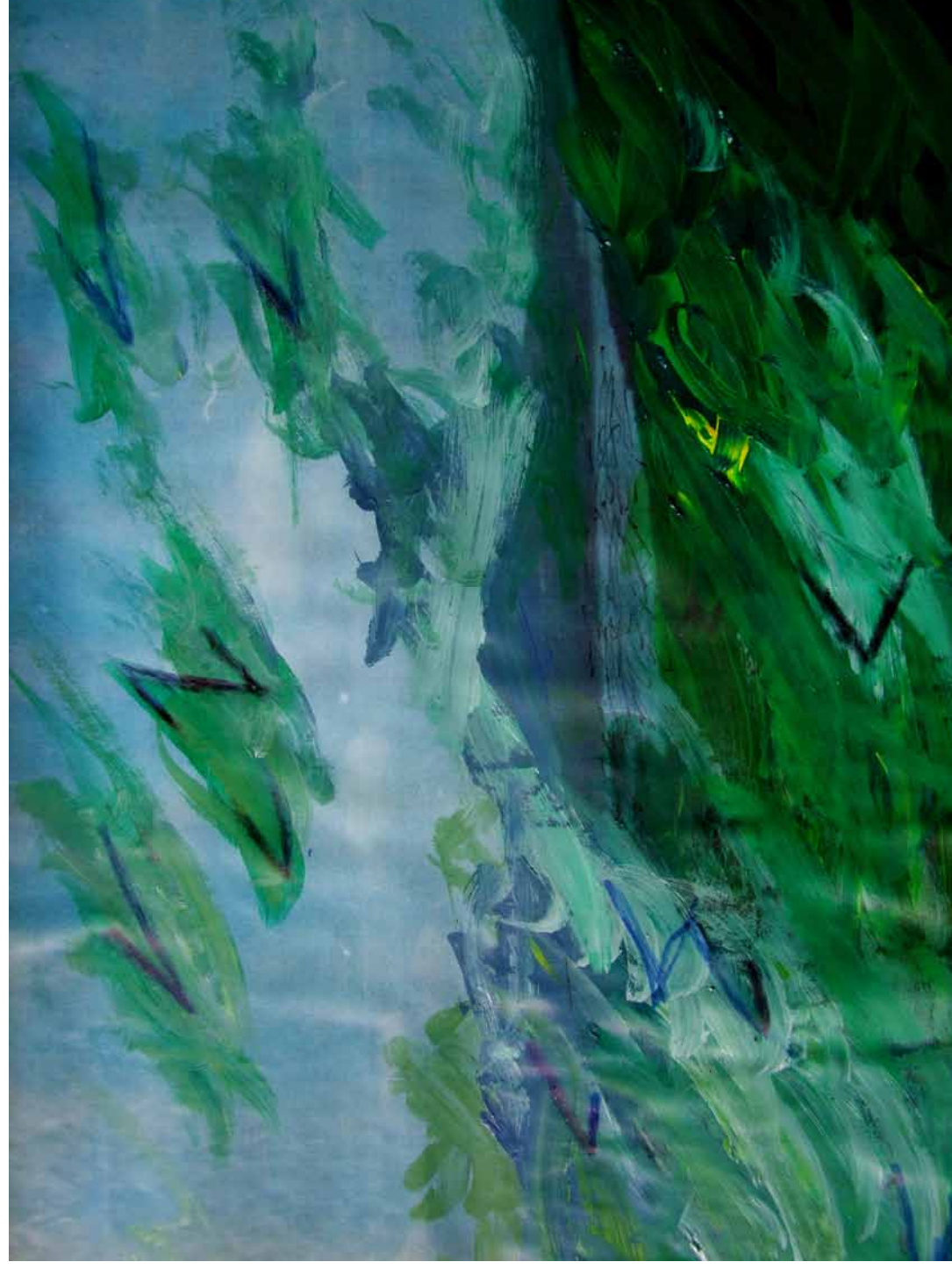
Δέσποινα Ζορλάκη

Ξένια Κοντομανώλη

Θάνος Θηρίου

Ελizabeth Ράμφορ

Κασσάνδρα Μπαζοπούλου

Δημήτρης Τζώρτζης

Κατερίνα Λαρεντζάκη

Λίλιαν Αντωνίου

Ευαγγελία Ζανιά

Ιωάννα Τσατσαράγκου

Ιωάννα Τσατσαράγκου

Ευαγγελία Ζαννιά

Ευαγγελία Ζαννιά

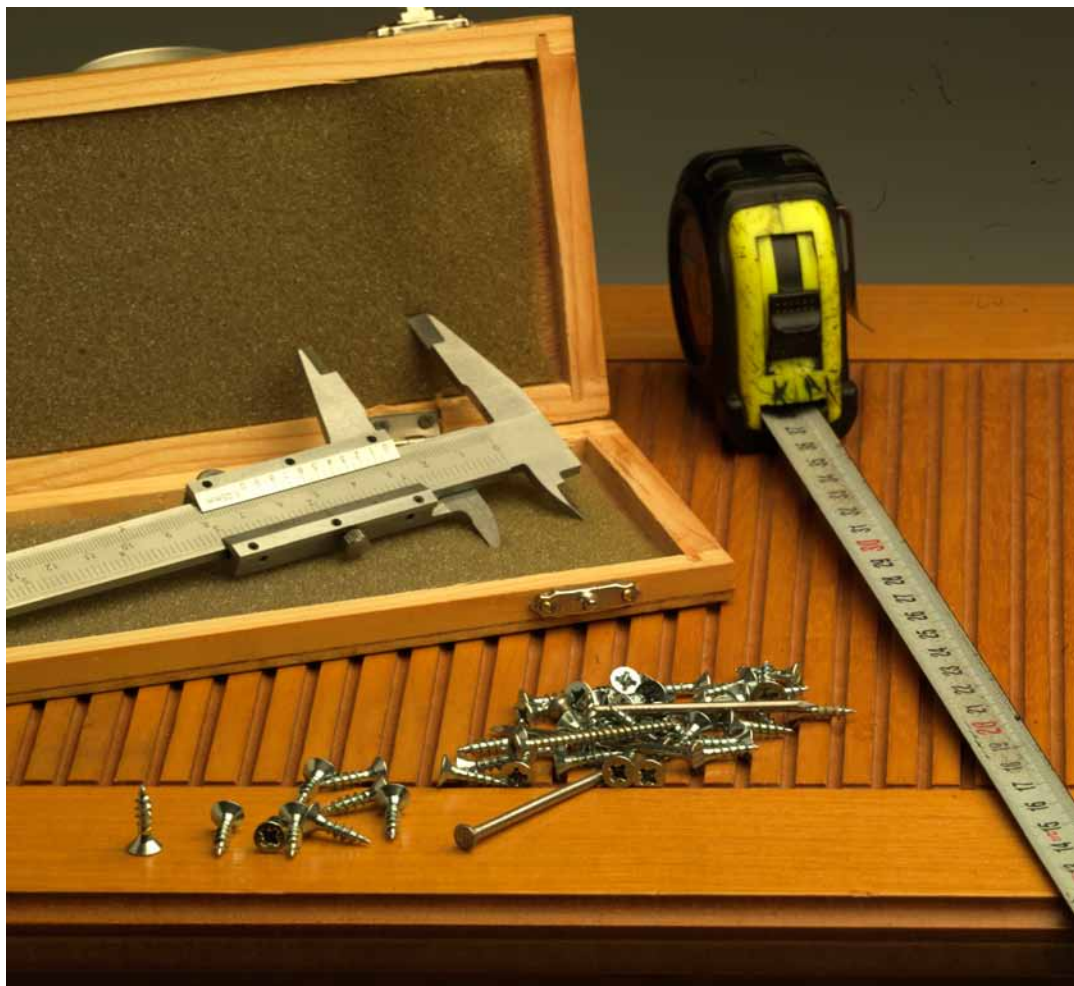
Κασσάνδρα Μπαζοπούλου

Ευαγγελία Ζαννιά

Τζένη Λίκοκα

Τζένη Λίκοκα

Τζένη Λίκοκα

Τζένη Λίκοκα

Χριστίνα Κουρουμλή

Πέτρος Βερόνης

Πέτρος Βερώ νης

Χριστίνα Κουρουμλή

Κασσάνδρα Μπαζοπούλου

Πέτρος Βερώνης